

NIEUWE AVONTUREN

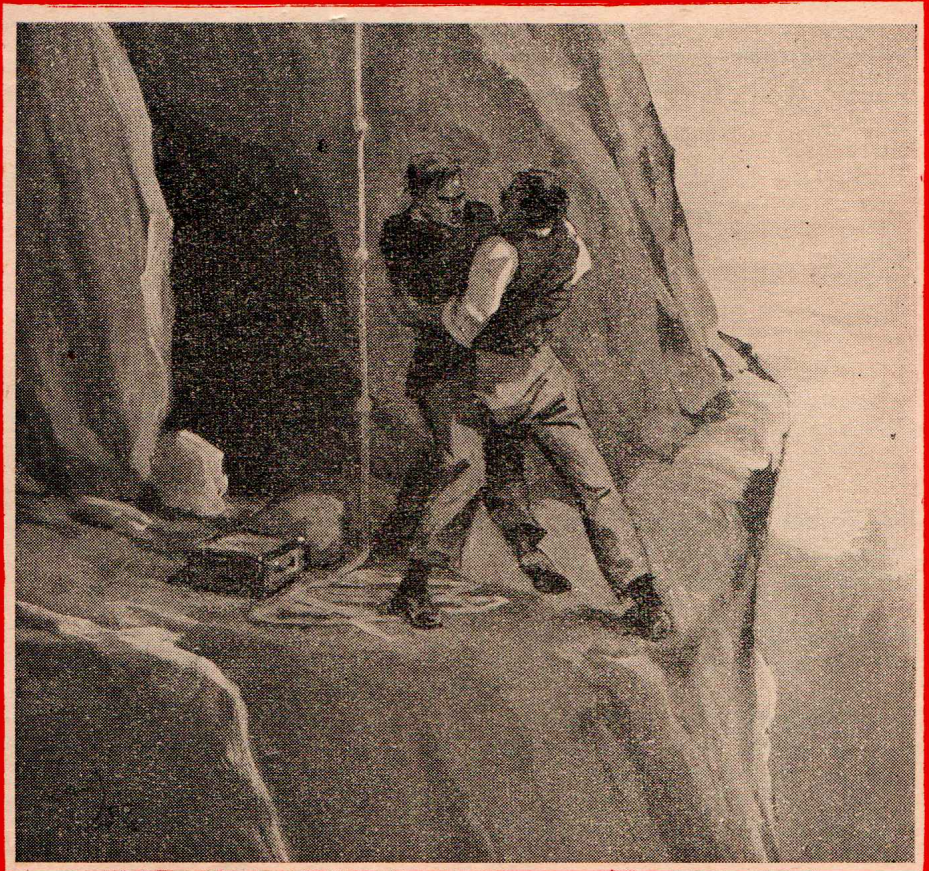
Lord Ruster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

OP LEVEN EN DOOD

N° 2426

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

OP LEVEN EN DOOD

HOOEDSTUK I

EEN HARDNEKKIG BOEKENLIEFHEBBER

Hij of zij, die Londen wil leren kennen, zoals het er vroeger uitzag, kan niet beter doen, dan een of ander boek van Charles Dickens te gaan lezen, waarin men zeker hier of daar een beschrijving van een gedeelte der oude stad zal lezen, die de eeuwen getrotseerd heeft en gebleven is, zoals het vroeger was. Zo beschrijft Dickens in «Little Dorrit», in een der eerste hoofdstukken de oude buurt rondom de Sint Pauls Kerk, Cheapside, Cornhill en vooral Pater Noster Road, waar thans nog, evenals vroeger in een onafzienbare rij kleine boekwinkeltjes zijn gevestigd,

waar het altijd krioelt van boekenliefhebbers, die in de meestal morsige en gescheurde deeltjes iets van hun gading hopen te vinden.

Het was in deze buurt, dat John Raffles, de Grote Onbekende, gaarne vertoefde.

Hij voelde zich aangetrokken door de schilderachtige oude geveltjes, met hun vooruitspringende luifels en hun kleine, in lood gevatte ruitjes, door de grillige vormen van de straten in deze buurt, ja zelfs door de hobbelige keien, die nog steeds de strijd tegen het asfalt hadden weten vol te houden.

In de ogenblikken, waarin Raffles zich gedrukt voelde, aangegrepen door een sombere stemming, die soms dagen, ja weken achtereen kon duren, begaf hij zich, meestal geheel alleen en zelfs zonder het gezelschap van zijn trouwe vriend Charles Brand, naar de eeuwenoude buurten, waar maar zelden iemand anders kwam, dan zij, die er thuis hoorden, of die kennis droegen van het feit, dat men in de eeuwenoude boekwinkeltjes, slechts spaarzaam verlicht door het daglicht, dat door groene ruitjes drong, zoveel schatten op oudheidkundig gebied kon vinden.

Daar Raffles zelf 'n groot kenner was van oude documenten, zo stond hij vaak stil voor de stalletjes, die bij deze boekwinkels behoorden om van tijd tot tijd een boek op te nemen om er wat in te bladeren en er dan een te kopen, als het hem beviel.

Raffles was nu bijna een week achtereen geregeld iedere dag naar deze wijk gekomen, die een reuk verspreide van oude stoffige papieren en van de eerste dag was hem een man opgevallen van rijzige lichaamsbouw, gekleed in een oude, maar wel onderhouden pelsjas, die een even groot boekenliefhebber scheen te zijn als hij, daar hij geen enkel stalletje oversloeg, alle boeken doorbladerde, die onder zijn bereik lagen, en vervolgens de winkel binnentrad of door het opengeschoven raam achter de stalletjes een kort gesprek voerde.

De man stond steeds onbeweeglijk, de wandelstok met zilveren knop onder de linkerarm gekneld, turende in het boek, dat hij in beide handen vasthield.

Zijn nieuwsgierigheid scheen echter telkenmale spoedig bevredigd te zijn, want hij bladerde er slechts even in tot hij de laatste pagina bereikt had, en legde het boek dan weer met een ongeduldig gebaar weg.

Somtijds nam hij een boek, dat hij wat langer had ingekeken aan de randen van de omslag, keerde deze om en schudde het boek heen en weer, ogenschijnlijk om te zien, of alle bladen nog wel goed vast zaten.

Een der boekenzaakjes scheen zijn bepaalde voorkeur te hebben.

Hij kon een uur en soms wel langer voor het stalletje van die winkel blijven staan, telkens een nieuw boek opnemend of een stapel vergeelde testamenten met een touwtje bijeen gebonden, losknopen om een voor een de stukken door te lezen.

Deze winkel was de oudste van de buurt en misschien wel van de gehele stad.

Op een hardstenen plaat in het midden van de pittoreske topgevel stond het jaartal van de bouw gebeiteld: 1522.

Het was duidelijk dat het huis nooit of nimmer gerestaureerd was en dat het al zijn oorspronkelijke vormen geheel en ongeschonden had behouden.

Het huis had zeker altijd als winkel gediend, en de voorgevel bestond tot aan de eerste verdieping, bijna uitsluitend uit eikenhout, dat door ouderdom bijna zwart was geworden.

En in die winkel moesten ook al eeuwen lang boeken verkocht zijn, gelijk bleek uit het oude, bijna verbleekte uithangbord, waarop het binnenste van de winkel was afgebeeld, en waaronder de woorden stonden: «In ye ole boocshop» en daaronder weer het jaartal 1615.

De eigenaar vertelde aan ieder, die het horen wilde, dat zijn geslacht van ouder op ouder in deze winkel boeken had verkocht, en dat wel minstens tot het jaartal, hetwelk op het uithangbord te lezen was.

Raffles kende de oude, een weinig sullige man zeer goed, en had reeds menigmaal een gesprek met hem aangeknoopt.

Op een kille herfstsdag, toen de man met de pels weer zijn plaats voor het stalletje van de boekwinkel van zijn vriend Grundy verlaten had, trad Raffles op de oude man toe, die op de drempel van zijn winkel stond, en de boekenliefhebber hoofdschuddend na-keek.

—Heeft de heer met de pels al eens wat bij je gekocht, vriend Grundy?

De boekhandelaar haalde de schouders op.

— Gekocht, mijnheer? Wel, hij komt hier reeds maandenlang, bijna dag aan dag en in al die tijd heeft hij nog niet

voor de waarde van een penny bij mij gekocht, evenmin trouwens als bij een van mijn burens. Ik geloof ook trouwens niet dat ik hem zal kunnen helpen. Tussen ons gezegd en gezwezen, geloof ik, dat hij niet helemaal...

Grundy voleindigde de zin niet, maar de draaiende beweging van zijn voorvinger ter hoogte van zijn voorhoofd was een gebaar, dat in alle landen van de wereld dezelfde betekenis heeft.

— Gelooft gij werkelijk dat hij niet geheel en al bij zijn verstand is? vroeg Raffles verbaasd. Dat zou ik niet van hem hebben gedacht, tenminste, voor zover ik iets van zijn gezicht heb kunnen ontdekken.

— Ik wil niet zeggen, dat hij bepaald malend is, mijnheer, maar dan heeft hij toch zeker, wat men zo noemt, een manie.

— Hoezo? vroeg Raffles, wiens belangstelling was opgewekt.

— Wel, hij schijnt verzet te zijn op boeken, die niet geheel voltooid zijn, mijnheer. Er moeten een paar bladzijden aan ontbreken, zei hij. Trouwens, als ik van boeken spreek, druk ik mij niet goed uit, want het moet een handschrift zijn.

Raffles had met stijgende belangstelling geluisterd.

— Een handschrift, waaraan enige pagina's moeten ontbreken? herhaalde hij. Wel, dat is zeker eigenaardig. En van welke tijd zou dat handschrift moeten dateren?

— Hij zegt van omstreeks het jaar 1070.

Raffles keek verbaasd op.

— Zo... zo... dat moet een oud stuk zijn! riep hij uit, toen was men de schrijfkunst nog maar amper meester. En in welke taal zou dat document geschreven moeten zijn?

— In het Frans, of anders in het latijn, een taal die men toen met voorliefde gebruikte om zijn gedachten uit te drukken, zoals gij wel zult weten, vooral in Frankrijk.

Raffles dacht even na en scheen zijn

geheugen te raadplegen.

Toen mompelde hij:

— In het jaar 1070? dat is dus vier jaar nadat Willem van Normandië in ons land kwam en zich te Londen als Engels Koning liet kronen, nadat hij de laatste koning der Angelsaksers, Herald, bij Hasting verslagen had. En in het Frans geschreven? Wel, dan zal het stuk afkomstig moeten zijn van een van de Normandische edellieden, die Willem de Veroveraar vergezelden, om in ons land hun fortuin te beproeven. Zeer velen van die Normandiërs zijn hier gebleven, gelijk blijkt uit het groot aantal Franse, namen, welke men hier aantreft, vooral in adellijke kringen.

Raffles hief het hoofd op en zei met nadruk.

— Die man boezemt mij werkelijk belang in. Heeft hij u nooit zijn naam gezegd?

— Neen, mijnheer, die ken ik niet.

Hij spreekt steeds weinig, of liever in het geheel niet, behalve om te vragen, of wij nog altijd het onvoltooide handschrift uit de elfde eeuw niet hebben.

— Merkwaardig, bromde Raffles in zichzelf. Wat wil hij van dat handschrift?

Toen vervolgde hij, zich weer tot de boekhandelaar wendend:

— Zijt gij van mening dat hij een oudheidkundige is?

— Dat zou ik u niet kunnen zeggen, mijnheer, maar uit zijn weinige opmerkingen heb ik wel kunnen afleiden, dat hij een grote kennis van boeken bezit.

Raffles bedankte de boekhandelaar vriendelijk en vervolgde zijn weg.

Na ruim anderhalf uur door allerlei straten, waar hij anders zelden kwam, te hebben gewandeld, bereikte hij het huis hetwelk hij onder de naam van Lord William Aberdeen in de Cromwellstreet sedert geruime tijd bewoonde.

Daar deelde hij het gesprek dat hij zoëven gevoerd had, aan Charles Brand mee, wiens belangstelling al evenzeer werd opgewekt.

HOOFDSTUK II

DE BOEKENMANIAK WORDT GEIDENTIFICEERD

Als de belangstelling van Raffles voor een of andere zaak werd opgewekt, dan had hij geen rust of duur, of hij moest het naadje van de kous weten.

Hij had zich nu eenmaal in het hoofd gezet, dat de vreemdeling met zijn pelsjas een of ander geheim doel nastreefde met zijn halsstarrig onderzoek naar een document, hetwelk uit het begin van de elfde eeuw dateerde, en het was geheel volgens zijn aard, dat hij daaromtrent zekerheid wenste te hebben.

De volgende dag begaf hij zich daarom op het uur waarop hij de vreemdeling meestal in de boekenwijk had aangetroffen, daarheen.

Daar hij niet wilde dat de heer met de pels hem zou herkennen, zo nam hij de voorzorg zich te vermommen in de gedaante van een chauffeur, zodat het hem, zo nodig, mogelijk zou zijn, om zijn man ook per auto te volgen.

Hij maakte dan ook gebruik van een van de auto's die er uit zagen als een taxi, welke in een geheime afdeling van de garage in zijn park stonden en die voorzien waren van een grote benzinetank, zodat men er desnoods een gehele dag mee zou kunnen rijden, zonder de voorraad aan te vullen.

Met deze wagen had hij aldaar de Paternoster Road bereikt.

Tot zijn voldoening zag hij, dat hij juist bijtijds kwam, want de man met de pels scheen juist zijn inspectietocht langs alle boekwinkeltjes beëindigd te hebben en liep nu met snelle schreden voort.

Raffles volgde de zonderlinge documentenliefhebber op enige afstand.

Deze liep, blijkbaar in gedachten verzonken en met het hoofd naar de grond gewend, verder, totdat hij een bredere straat bereikte, waar hij een taxi aanriep.

Raffles kon deze wagen met 't groot gemak volgen.

Na een half uur stopte de taxi voor

het gebouw van de Koninklijke bibliotheek.

De heer met de pels stapte uit, betaalde de chauffeur en zond hem weg.

— Hij schijnt van plan daar lang te blijven, mompelde Raffles. Nu, ik geloof wel, dat mijn geduld even groot zal zijn als het zijne. Wij zullen het in ieder geval beproeven.

Hij parkeerde zijn auto achteraan de file en nam een krant ter hand, waarin hij zich kwasi verdiepte, zonder evenwel de monumentale ingang van het oude gebouw uit het oog te verliezen.

Aldus gingen er twee uren voorbij. Met het geduld van een kat hield Raffles de wacht.

Telkens was hij een plaats vooruitgeschoven in de file, wanneer het vrachttje voor een van de chauffeurs voor hem, kwam uit het gebouw.

Nadat er juist twee uren verstreken waren, zag Raffles zijn man de brede trappen van het bekende gebouw afkomen, en het toeval wilde dat hij toen juist als eerste in de rij auto's stond.

De heer met de pels keek even rond en wenkte hem. Snel reed Raffles zijn auto tot voor de trap van het grote gebouw.

— Bishopstreet 25, zei de vreemdeling, terwijl hij het portier zelf opende.

Raffles knikte met het hoofd en reed weg, zodra hij het portier hoorde dichtslaan.

Hij wenste er zichzelf geluk mee dat hij de stad Londen tot in al haar uithoeken zo voortreffelijk kende, zo dat hij zonder een ogenblik te aarzelen zijn passagier naar het aangewezen adres kon brengen.

Hij wierp een blik op het huis waarvoor hij gestopt had, en zag dat het oud, maar goed onderhouden en in het netste gedeelte van de straat stond.

Zijn passagier opende zelf het portier en stapte uit.

Hij betaalde Raffles en gaf hem een

erg kleine fooi, welke de Grote Onbekende niet zonder een gebrom van misnoegen in zijn zak liet glijden.

Daarbij kruisten hun blikken elkan- der gedurende een ondeelbaar ogenblik.

De heer met de pels had een mager, bleek gelaat met uitstekende jukbeen- deren, een scherpe kin en een dun, bijna kleurloos kneveltje, in de vorm van een tandenborstel.

Hij was lang en mager, maar blijk- baar gespierd en sterk.

Het volgende ogenblik had hij een sleutel in het slot van de deur gestoken en was verdwenen.

Raffles reed aanstonds weg, maar de naam van de straat, het huisnum- mer en het uiterlijk van het oude huis, waren voor goed in zijn hersens gegrift.

Hij reed zo snel hij kon naar zijn huis terug, en liet de auto over aan de zor- gen van Henderson, zijn trouwe chauffeur, die hem reeds in zo menig ge- vaarlijk avontuur ter zijde had gestaan.

Vervolgens begaf hij zich naar zijn slaapkamer, verkleedde zich daar en trad tenslotte de bibliotheek binnen, waar hij zeker was Charles Brand te zullen aantreffen.

Inderdaad zat deze bij de haard, ver- diept in de lezing van een oude foli- ant.

Brand stond dadelijk op toen hij de deur hoorde opengaan, klapte het boek dicht en keek Raffles met een vragende blik in zijn heldere blauwe ogen aan.

— Iets ontdekt? vroeg hij.

— Ik heb niets meer ontdekt, dan wat ik al wist, namelijk dat onze vriend met de pelsjas een bijzondere voorlief- de heeft voor boeken. Maar wel weet ik nu, waar hij woont, en ik meen ook wel te kunnen verzekeren, dat onze man zeker met molentjes loopt, zoals men dat noemt, tenminste wanneer ik op mijn kennis van het menselijk gelaat mag afgaan.

En nu deelde Raffles in korte woorden mede wat hem wedervaren was.

— En wat ben je nu van plan? vroeg Brand.

— Wel, ik zal hem eens een bezoek gaan brengen, misschien word ik dan wat wijzer. Ik weet het niet, maar ik geloof, dat wij een zeer belangwekken- de geschiedenis te horen zullen krijgen.

— Kan ik je niet helpen?

— Later misschien, ofschoon ik daar nu nog niets van zeggen kan, want misschien bedriegen wij ons en is het hele geval bij nader inzien niets biezon- ders. Maar voorlopig is het in ieder geval beter dat ik alleen optreed.

Met deze woorden stond Raffles op om zich opnieuw naar zijn slaapkamer te begeven.

Daar liet hij zijn uiterlijk wederom met behulp van de kleren, welke hij uit een geheime kast in de wand nam, een algehele verandering ondergaan, en na een half uur zag hij er uit als een soort winkelbediende van een tweede of derde-rangszaak.

Hij droeg een versleten colbertje, een gummi-boord die niet al te schoon was, een rafelig confectie-jasje en een broek waaruit de vouw reeds sedert onheuglij- ke tijden verdwenen was.

Brand, die hem gevolgd was, had verbaasd toegekeken.

— Het is merkwaardig, bromde de jonge man. Ik ben nu toch reeds jaren je vertrouwde vriend, die al je vermoemin- gen wel ongeveer kent, en toch zie ik nog telkens een geheel nieuw persoon in je. Het valt een acteur niet zo moeilijk een oud man voor te stellen, maar daar- entegen is het zeer lastig, vooral in het felle daglicht, een menselijk gezicht een jaar of twintig jonger te doen schijnen. En toch zou ik nu zweren, dat je niet veel ouder dan achttien of negentien jaar bent.

— Dank je voor je gunstige critiek, zei Raffles glimlachend. En nu zullen wij maar aanstonds aan het werk gaan. Tot ziens.

Raffles verliet het huis door de klei- ne tuinpoort, die uitkwam in een straat waar nooit een levende ziel kwam, liep snel naar de Cromwellstreet en riep daar een taxi aan.

HOOFDSTUK III

OP ONDERZOEK UIT

Raffles liet zich allereerst brengen naar de Paternoster Road, en kocht daar voor een paar shillings wat oude boeken, waaruit hij de laatste pagina's scheurde.

Vervolgens stapte hij weer in en gaf de chauffeur het adres in de Bishop-street op.

Een half uur later stopte de auto voor het bedoelde adres.

Raffles stapte uit en beval de chauffeur te wachten.

Nadat hij had aangebeld, duurde het enige tijd voor de deur werd opengedaan door een oude bediende, in een eenvoudige livrei gekleed.

— Is je meester te spreken, vriend? vroeg Raffles vriendelijk, terwijl hij zijn hoed afnam.

— Neen, mijnheer Carington is zo juist uitgegaan, maar hij kan over een kwartier terug zijn.

Raffles was blij, dat hij op zo'n ongezochte wijze de naam van de zonderlinge boekenliefhebber te horen kreeg, maar wachtte er zich wel voor daarvan iets te laten blijken.

— Zou ik misschien zo lang hier kunnen wachten? vroeg hij bedeend. Ik geloof dat ik hem van dienst zal kunnen zijn.

De bediende bedacht zich even en wierp toen een blik op de oude boeken, welke Raffles onder de arm hield.

— Kom je met boeken? vroeg hij. Met oude boeken?

— Ja mijnheer, antwoordde Raffles, heel oude boeken. Houdt uw meester misschien veel van boeken?

— Of hij van boeken houdt? Zijn hele kamer is er vol van. Overal boeken. En hoe ouder, hoe liever. De kasten pulen er van uit. Er liggen er op zijn schrijftafel, op de divan en op de stoelen. Ik mag er volstrekt niet aankomen en er zelfs geen stof van af nemen.

— Wel, hernam Raffles, dat is een heel gewoon verschijnsel van boekenlief-

hebbers.

— Wat kom je hem daar brengen? vroeg de bediende nieuwsgierig.

— Een paar boeken uit het begin van de zeventiende eeuw.

— De zeventiende eeuw? Ik geloof niet, dat hij daar belangstelling voor heeft. Hij moet het van veel vroeger hebben. De elfde of twaalfde eeuw, of zo iets. Mijnheer praat wel eens hardop als hij zit te werken in zijn kamer; ik vang wel eens brokstukken op van wat hij beweert, als ik in de gang voor zijn kamer bezig ben, en dan praat hij maar altijd over Willem de Veroveraar, en dan noemt hij nog een massa vreemde namen, Franse denk ik, die ik niet onthouden kan. Trouwens veel begrijp ik er niet van.

Raffles trok een teleurgesteld gezicht.

— Dat zou jammer zijn, zei hij. Ik heb hier een paar boeken die wel wat waard zijn. Je moet weten, dat ik er van gehoord heb...

Op dit ogenblik ging de straatdeur open en trad de bewoner binnen.

Hij bleef een ogenblik staan en keek de gewaande winkelbediende strak aan.

Daarop vestigde hij zijn ogen op zijn bediende en vroeg op strenge toon:

— Heb ik je niet gezegd, Henri, dat je niemand mocht binnenlaten, als ik niet thuis was?

De oude bediende stamelde:

— Ik dacht dat het alleen op uw kamer sloeg, mijnheer; op uw kamer zou ik zeker nooit iemand gelaten hebben, als gij er niet zijt.

— Zwijg maar, beet Carington hem toe.

Daarop wendde hij zich tot Raffles en vroeg op koele toon:

— Wat wens je, jongeman?

Raffles draaide bedremmeld zijn versleten hoed in de vingers heen en weer, alvorens hij stamelde:

— Ik geloof dat ik u aan een paar

Interessante oude boeken kan helpen, mijnheer.

— Wie ben je en wie stuurt je?

— Ik ben bediende in een winkel van oude boeken aan de Paternoster Road en een mijner vrienden, zei mij onlangs, dat gij vaak bij zijn baas kwam, om daar naar oude boeken te zoeken. Ik heb in mijn binnenzak ook een stuk of wat oude documenten, en...

Carington liet hem niet uitspreken.

Toen hij van oude documenten hoorde, begonnen zijn ogen te schitteren, terwijl zijn gelaat een hogere kleur verkreeg.

— Ga mee naar mijn kamer, zei hij kortaf.

Carington ging zijn bezoeker met een voor zijn leeftijd verwonderlijke vlugheid voor naar een goed gemeubeld vertrek op de eerste verdieping, hetwelk Raffles dadelijk herkende uit de duidelijke beschrijving, welke de oude bediende er van had gegeven.

Op ieder beschikbaar plekje lagen oude boeken, dagbladen en tijdschriften, waarvan verreweg de meeste aan bibliografie waren gewijd.

Ook merkte de vlugge blik van de Grote Onbekende een aantal werken over wapenkunde en geslachtskunde op.

Carington had zijn hoed op een stoel gelegd en trad nu op de gewaande bediende toe, die verlegen bij de deur was blijven staan.

— Laat zien die boeken en documenten, beval hij op korte toon.

Raffles overhandigde hem de boeken en nam een aantal vergeelde papieren uit zijn binnenzak, welke hij eveneens aan Carington ter hand stelde.

Deze wierp er een snelle blik in, en begon papieren en boeken met koortsachtige haast te doorbladeren.

Raffles gaf in die tijd zijn ogen goed de kost.

Er waren echter nog geen vijf minuten verlopen, of Carington gooide de papieren met een ongeduldig gebaar op tafel.

De boeken volgden spoedig dezelfde weg.

— Daar heb ik niets aan, zei de boekenliefhebber.

Raffles keek Carington bedremmeld aan.

— Ik dacht, dat gij er wat aan zoudt hebben, mijnheer, zei hij.

— Ik heb er niets aan, herhaalde Carington ruw. Steek die rommel maar weer bij je en maak dat je wegkomt.

De gewaande winkelbediende haastte zich het bevel op te volgen.

Hij nam de papieren met bevende hand van de tafel, stak ze weer in zijn binnenzak, graaide de boeken bijeen, en maakte dat hij de deur uitkwam, na nogmaals een verontschuldiging te hebben gestameld.

Toen hij de deur uit was, wendde hij zich glimlachend om en mompelde voor zich heen:

— De tocht is misschien toch niet helemaal vergeefs geweest. Maar er is één ding, dat mij wel wat verbaast. Ik zou wel eens willen weten, waarom die man Carington heet en toch een zegelring draagt waarvan de initialen bestaan uit een I en een H dooreengeslingerd. Als hij dat ding niet gestolen heeft, dan zou ik wel eens willen weten waarom hij van naam veranderd is.

Al peinzende over dit vraagstuk, begaf Raffles zich weer naar zijn huis, waarbij hij opnieuw gebruik maakte van een taxi.

— Iets gevonden? riep Brand hem opgewekt toe zodra zijn vriend zich weer verkleed had en binnentrad.

— Niet veel, maar in ieder geval toch wel zoveel, om er uit te kunnen afleiden, dat onze vriend Carington een of andere reden moet hebben gehad om zijn naam te veranderen.

— Hoe weet je dat?

— Omdat hij een zegelring draagt met een monogram een I en een H.

— Maar Edward, riep Brand uit, iemand die zijn naam wil veranderen, zal toch niet zo dom zijn om zo'n zegelring te blijven dragen.

— Hij zou hem ook waarschijnlijk wel hebben afgedaan, als hij dat gemakkelijk kon doen, zei Raffles kalm.

Carington is vroeger zeker veel magerder geweest. Nu zou hij die ring misschien hebben kunnen laten doorvlijen, maar dat zou misschien zwaar ge-

wekt hebben, en bovendien, wie let er nu op de bijna uitgewiste letters van zo'n ring, behalve iemand die opzettelijk gekomen is om zijn geheim te doorgronden?

— Je hebt gelijk. En heb je verder nog iets ontdekt?

— Mijn ontdekking heeft mij slechts bevestigd in het vermoeden, dat onze vriend zoekt naar een of ander oud document waarin hij groot belang stelt. Maar voor het overige wil ik je wel bekennen, dat ik nog volkomen in het duister tast.

HOOFDSTUK IV

EEN BELANGWEKKEND VERHAAL

Op de avond van dezelfde dag begaven Raffles en Brand zich, gekleed in avondtoilet naar de Windsorclub, waarvan Raffles sedert jaren vice-president was in zijn hoedanigheid van Lord William Aberdeen.

Zij vonden de conversatiezaal tamelijk druk bezet.

Zodra zij binnenkwamen, stonden twee heren op, die blijkbaar op hun komst hadden gewacht.

Een hunner was Lord Herbert Goldney, Earl of Cunningham, een der oudste leden van de club, en een der weinigen, waarmee Raffles op een voet van meer dan oppervlakkige vriendschap stond.

Zijn metgezel was een jongmens van omstreeks dertig jaar, met een open intelligent gelaat, en grote donkere ogen, een goed figuur en dik zwart haar.

Lord Goldney trad op Raffles toe, reikte hem de hand en zei:

— Waarde vice-voorzitter, sta mij toe dat ik u een zoon van een mijner vrienden voorstel, Douglas Grenfell, die pas gisteren te Londen is aangekomen en nu, begrijpelijkerwijze, een beetje, met zijn ziel onder de arm loopt. Hij is een neef van de ongelukkige Lord Francis Fitzclarence, die ongeveer acht jaren geleden onder zulke treurige omstandigheden de dood vond. Douglas, zo wendde hij zich tot de jongeman, dit is Lord Aberdeen, waarvan ik je reeds een en ander verteld heb. En dit is zijn meest intieme vriend mijnheer Charles Brand.

Raffles en Douglas Grenfell wierpen elkander de blik toe van twee intelligente mannen, die met de eerste oog-

opslag trachten te zien, wat zij aan elkander hebben.

De indruk scheen een gunstige te zijn, want de beide mannen staken elkander hartelijk de hand toe.

— Ik heet u hier welkom, waarde heer Grenfell, zei Raffles. En ik hoop in staat te zijn, u het verblijf in Londen enigszins draaglijk te kunnen maken. Denkt gij lang hier te blijven?

— Ja mylord, antwoordde de jonge man, zeker enige jaren. Ik wil hier namelijk mijn studies als civiel ingenieur voltooien.

— Studeert gij nog? vroeg Raffles verbaasd.

Een lichte blos steeg in de wangen van de jongeman op.

— Ik wil er geen geheim van maken, mylord, dat ik zeer laat begonnen ben, want ik geloof te mogen zeggen, dat het niet aan mijn hersens ligt, dat ik nog niet afgestudeerd ben.

Raffles keek Grenfell met meer aandacht aan, want het proces Fitzclarence stond hem nog flauw voor.

Hij meende te weten, dat het geslacht Fitzclarence zeer vermogend was, maar ook begreep hij, dat de zij-linies zich waarschijnlijk in minder gunstige geldelijke omstandigheden verheugden, daar het anders geen gewoonte was, dat een spruit van een Engels adellijk geslacht een of ander beroep ging beoefenen.

Grenfell had reeds spoedig kennis gemaakt met Charles Brand, die zich aanstonds voelde aangetrokken tot het nieuwe geïntroduceerde lid.

Lord Herbert Goldney werd aldra in beslag genomen door andere leden, en

Raffles en Brand troonden Grenfell mee naar een divan, die in een afgelegen hoekje stond, en als het ware was voorbeschikt om er ongestoord te kunnen praten.

— Gij studeert natuurlijk niet voor de grap een zo moeilijk vak als ingenieur? begon Raffles, toen zij gezeten waren.

Grenfell knikte glimlachend.

— Neen, mylord, het is alles behalve een grap. Waarom zou ik het verzwijgen? De leden van ons geslacht zijn niet vermogend en moeten hun bestaan vinden door te werken. Ik kan u verzekeren, dat ik mij daarover echter volstrekt niet beklaag.

— En ik stel het op prijs, dat gij er zo vrijmoedig voor uitkomt, hernam Raffles.

Toen vervolgde hij, terwijl hij Grenfell doordringend aanzag:

— Lord Francis Fitzclarence was dus uw oom?

— Ja, mylord, van moederszijde. De adellijke titel zou niet dan na heel wat wederwaardigheden aan ons geslacht komen. Maar gij kunt mij geloven, dat ik veel meer prijs stel op de titel van civiel ingenieur.

— Dat is zeer in u te prijzen, zei Raffles op warme toon. Maar al te veel jongelui met een adellijke titel menen dat zij hun plicht jegens de gemeenschap ruimschoots vervuld hebben, als zij zich de moeite hebben gegeven van geboren te worden.

Raffles dacht even na en vervolgde toen:

— Ik hoop dat gij mij niet verdenkt van nieuwsgierigheid, maar misschien wilt gij mij de geschiedenis van die moord op uw oom Lord Francis Fitzclarence wel eens precies vertellen. Ik meen mij er nog wel een en ander van te herinneren, maar het rechte is mij toch ontschoten. Maar als het treurige herinneringen bij u wekt, zo voegde hij er haastig aan toe, dan wil ik volstrekt niet, dat gij erover spreekt.

Wel verboonde zich een weemoedige trek op het fraai besneden gelaat van de jongeman, maar hij zei:

— Het is al zolang geleden, mylord.

Als gij er belang in stelt, dan zal ik het u gaarne vertellen.

Ik moet beginnen met te zeggen, dat mijn oom een braaf man was en van onberispelijke levenswandel, maar dat hij er zeer strenge beginselen op na hield, waaronder er één was, volgens hetwelk standsverschil tot elke prijs moest worden gehandhaafd. Bovendien was hij buitengewoon streng voor zijn pachters. In het begin van mijn jeugd heb ik hem maar weinig gezien, maar later ben ik meermalen op zijn uitgestrekt landgoed komen jagen.

— Waar woonde uw oom? vroeg Raffles.

— Zijn kasteel lag dicht bij Glamore, in Schotland, bij een groot meer. Hij hield er maar weinig bedienden op na, die hem allen zeer waren toegedaan, ondanks zijn strengheid. Er was een secretaris, een butler, een huisknecht, een paar dienstmeisjes, een kok, en verder het stalpersoneel, bij elkaar niet meer dan een stuk of veertien mannen en vrouwen, wat zeker niet veel is voor zulk een reusachtige bezitting. De pachtboeven die hem behoorden lagen voor het merendeel dicht in de nabijheid.

— Excuseer dat ik u in de rede val, zei Raffles, het kasteel heette immers Hastings Castle?

— Dat hebt gij goed onthouden, mylord, antwoordde de jonge man met een flauwe glimlach.

— Van waar die naam eigenlijk? vroeg Raffles.

— Dat heb ik zelf nooit goed begrepen, mylord. Want eigenlijk moest die naam ons toch herinneren aan de nederlaag van onze legers, die ten gevolge had, dat de laatste Koning der Angelsaksers zijn plaats moest ruimen voor de Franse veroveraar. Hoe dan ook, die naam heeft zich door de eeuwen gehandhaafd en 't vermoeden bestaat, dat het kasteel daar door een van de leenheren van Willem de Veroveraar is neergezet. Sommige van de oorspronkelijke gedeelten bestaan nog. Daar nu woonde mijn oom sedert jaren. Hij hield veel van de jacht en van het grote stadsleven had hij een afkeer. Toen brak die vreselijke dag aan. Op zekere ochtend kreeg

de oude bediende, die al vijf en veertig jaren in zijn dienst was, en die hem geregeld 's morgens zijn thee kwam brengen, geen gehoor, toen hij op de slaapkamerdeur klopte. Hij klopte nog eens en deed toen de deur behoedzaam open. De kamer was verlaten.

— Was het bed beslapen? vroeg Raffles.

— Ja.

— Dank u, ga verder, wat ik u verzoeken mag.

— De bediende, die nog aan niets ergs dacht, zette het theeblad op een kleine tafel en wachtte geduldig tot zijn meester terugkwam. Toen er echter een kwartier verliep en mijn oom altijd nog niet was teruggekeerd, werd hij ongerust en ging hem zoeken. Op de eerste verdieping van het kasteel, in een zijgevel, zag hij een deur openstaan, die anders steeds gesloten is. Deze deur behoorde tot de grote eetzaal.

— Een ogenblik, viel Raffles de verteller in de rede, was die zaal ver van de slaapkamer van uw oom verwijderd?

— Neen, precies er boven. De bediende duwde de deur verder open en ging naar binnen, maar het volgende ogenblik slaakte hij een luide kreet toen hij het lichaam van mijn oom zag, dat dicht bij een der ramen op de vloer lag uitgestrekt. Een enkele blik was voor hem voldoende om hem te doen zien, dat hier geen hulp meer kon baten. In de borst van mijn oom gaapte een brede wond, blijkbaar toegebracht door een mes met een brede, scherpe kling. De grote plas reeds geronnen bloed bewees dat de moord al enige uren geleden moest zijn gepleegd. Gij kunt u wel voorstellen, dat de oude bediende dadelijk het hele huis bij elkaar riep. De politie werd opgebeld, en er werd een dokter gehaald, die slechts de dood kon constateren.

— Er werd natuurlijk het eerst naar de schuldige gezocht? vroeg Raffles, die met de grootste aandacht had geluisterd.

Tot zijn verwondering zag hij dat het gelaat van Grenfell verbleekte, en dat zijn stem hees klonk toen hij zei:

— Dat spreekt vanzelf, mylord. Er kwamen enige detectieven, die onmiddellijk

lijkt een onderzoek instelden. De oude bediende trad als hoofdgetuige op, en verzekerde, dat hij alle mannelijke bedienden in het huis, de bibliothecaris inclusief, uit hun slaap had moeten wekken. Op geen van hen allen kon enige verdenking vallen. Elk motief ontbrak.

— En de bedienden buitenshuis? vroeg Raffles.

— Daarvan waren er een aantal reeds lang aan het werk.

— Was er iets gestolen?

— De hele zilverkast was leeggehaald. Bovendien was er ook een grote hoeveelheid contant geld gestolen, te zamen voor een waarde van ongeveer drieduizend pond sterling.

— Gij hebt mij zoëven gezegd, dat uw oom bij een raam gevonden werd. Stond dat raam open?

— Wijd open, mylord.

— De dader is dus waarschijnlijk door het raam binnengedrongen en later gevlucht?

— Dat lijkt geen twijfel, antwoordde Grenfell. Maar gij zoudt al die vragen niet behoeven te stellen, als gij de afloop wist. Want helaas, de zaak was maar al te duidelijk.

— Men heeft de dader dus spoedig gevonden? vroeg Raffles.

— Bijna onmiddellijk, mylord. De getuigenissen waren verpletterend; de levende, zowel als de dode.

Grenfell boog het hoofd en zijn stem klonk bijna onverstaanbaar toen hij voortging:

— De dader was een pachter van mijn oom, Owen Dickins genaamd. Verschillende getuigen bevestigden bij het getuigenverhoor, dat zij een hevige twist tussen hem en mijn oom hadden bijgewoond naar aanleiding van een achterstallige pacht en enige onregelmatigheden, die in de afrekening zouden zijn voorgekomen. Er waren twee slechte oogstjaren, op elkaar gevolgd en Dickins was niet in staat om zijn pacht te betalen. Maar dat mijn oom hem van zijn pachthoeve wilde jagen, achtte hij niets vergeleken bij de betichting van oneerlijkheid. Owen Dickins was een driftig man en hij moet vreselijke be-

dreigingen jegens mijn oom hebben geuit.

— En dat was voor de rechters voldoende om hem te veroordelen? riep Raffles uit.

— Dat op zichzelf zou misschien nog niet voldoende zijn geweest, mylord, maar, men vond het bebloede mes, waarmede de misdaad gepleegd was, in zijn kamer.

Een ogenblik heerste er stilte.

Toen zei Raffles op zachte toon:

— Hij werd dus veroordeeld?

— Ja, mylord, tot levenslange gevangenisstraf.

— Zo... zo... zei Raffles. En vond men de gestolen voorwerpen in zijn huis.

— Neen, dat niet.

— Neen? riep Raffles verbaasd uit. Hoe is dat mogelijk?

— De politie nam aan, dat hij tijd gevonden had zijn buit te verbergen.

— Bekende hij schuld?

— Hij hield tot op het laatste ogenblik zijn onschuld staande.

— Hoe zou hij door het raam geklommen zijn?

— Door middel van een ladder.

— Stond die daar nog, toen de bediende voor het eerst het vertrek binnenkwam?

— Ja, mylord.

Raffles begroef zijn kin in de handen en dacht enige ogenblikken na.

— Als men er u naar vroeg, dan zoudt gij u zeker ook nog wel andere biezonderheden van deze afschuwelijke daad kunnen herinneren?

— Alles, tot in de kleinste onderdelen, mylord. Alles. En als mijn geheugen mij in de steek mocht laten wat bijna ondenkbaar is, dan zou ik het te hulp kunnen komen door middel van de krantenknipsels, die ik daarvan heb bewaard.

— Was Owen Dickins getrouwd?

— Neen, zijn vrouw was een jaar tevoren gestorven. Gelukkig voor de arme vrouw.

— Liet hij kinderen achter?

— Een, zijn dochter Dolly.

Onder het uitspreken van deze woorden had een hoge blus de wangen van

de jongeman gekleurd.

— Kent gij haar? vroeg Raffles toen langs zijn neus weg.

— Zeer goed, mylord, antwoordde Grenfell zacht.

— Zo, zo, mijn waarde Grenfell. En zeg mij nu eens eerlijk: gelooft gij zelf dat Dickins deze moord gepleegd heeft?

— Maar, mylord hoe zou ik er aan kunnen twifelen? riep Grenfell met gesmoorde stem uit. De bewijzen waren immers overstelpend.

— Nu, wat dat betreft, overstelpend kan ik een en ander volstrekt niet vinden. En als gij mij de waarheid vraagt, vind ik die uitspraak van het gerechtshof nog al lichtvaardig. Als mij morgen iemand kwam verzekeren dat Owen Dickins niet schuldig is, dan zou mij dat helemaal niet verwonderen.

Met een ruk kwam Grenfell overeind en stak Raffles de hand toe.

Zijn donkere ogen schitterden.

— God zegene u voor die woorden, mylord, riep hij op hartstochtelijke toon uit. Ik wil u nu wel bekennen dat ik wel eens getwijfeld heb, ofschoon ik de oude Dickins niet zo goed ken als zijn dochter, maar nu hoor ik voor de eerste maal een vreemde op zulk een nadrukkelijke wijze de twijfel bevestigen, die mij wel eens heeft bekropen. Wat zou dat een geluk zijn voor Dolly.

— Nu wilde ik u nog slechts één ding vragen: Aan wie is het vermogen gekomen, dat uw oom bezat?

— Volgens de Engelse wet is het leeuwendeel aan zijn oudste zoon gekomen, benevens de titel. De rest is onder de andere nog verdeeld, en ik ben ook bedacht met een fraaie collectie wapens en met zijn verzameling oude boeken, waarvan de oude heer, nog afgezien van de famileregisters, er enige duizenden bezat. Hij was namelijk een groot boekenliefhebber.

Raffles die zich naar de grote tafel in het midden van de conversatiezaal had willen begeven, bleef verrast staan en vroeg:

— Bezat uw oom zoveel boeken, zegt gij?

— Enige duizenden, mylord.

— Was de familiebibliotheek groot?
 — Zeer groot. Minstens enige honderden delen, om van de losse documenten niet te spreken. Om die duizenden boeken behoorlijk in orde te houden en steeds aan te vullen, hield mijn oom

er die bibliothecaris op na.

— Hoe was de naam van die bibliothecaris? vroeg Raffles, terwijl hij de arm van de jonge man greep.

— Irwin Hoare.

HOOEDSTUK V

RAFFLES GAAT NAAR GLANMORE

Een enigszins verhoogde kleur op de wangen van de Grote Onbekende was een onbedrieglijk teken dat hij zich in een toestand van grote opwinding bevond.

Hij nam weer plaats en zei kortaf:

— Vertel mij wat meer van die man, als ik u verzoeken mag.

Grenfell haalde de schouders op.

— Er valt weinig van hem te vertellen zei hij. Hij was een tamelijk stil en schuw man, en sedert vijf jaren in dienst van mijn oom, aan wie hij nooit anders dan reden tot tevredenheid heeft gegeven. Hij bracht zeer goede aanbevelingen mee, maar veel meer weet ik niet van hem.

— Hoe oud was hij toen de misdaad gepleegd werd?

— Ik denk een jaar of veertig, mylord.

— Is hij daarna nog lang op Hastings Castle gebleven?

— Niet langer dan nodig was om zijn zaken te regelen, want zoals gezegd, had mijn oom alle boeken aan mij vermaakt, en de nieuwe bewoner van het kasteel was zeker geen liefhebber van oude folianten.

— En, meer weet gij werkelijk niet van hem?

Grenfell boog het hoofd en antwoordde op doffe toon:

— Neen, meer weet ik niet van hem, of...

— Of meer wilt gij niet van hem weten, vulde Raffles de zin aan.

Hij stak de jongeman de hand toe en vervolgde:

— U kunt mij gerust vertrouwen. Ik geloof u te kunnen verzekeren, dat

gij er geen spijt van zult hebben.

— Welnu dan, hernam Grenfell met gesmoorde stem, Irwin Hoare was smoorlijk verliefd op Dolly Dickins.

Raffles schoof zijn stoel achteruit en staarde Grenfell geruime tijd achter elkaar met wijd geopende ogen aan.

En toen klonk er een woord over zijn half geopende lippen, hetwelk de jonge man op dit ogenblik zeker niet verwacht zou hebben:

— Wat een stelletje stommelingen.

Grenfell keek hem enigszins verwonderd aan, en zei:

— Wat meent gij, mylord?

— Niets bijzonders, mijn waarde Grenfell. Zoudt gij mij niet nog iets meer willen vertellen?

— Er valt niet veel meer te vertellen, mylord. Ik heb Irwin Hoare duidelijk aan het verstand gebracht, dat ik niet zou dulden dat hij Dolly ook maar met een vinger aanraakte, en wat de oude Dickins betreft, die heeft hem eens de deur uitgegooid. Ik zei u al, dat hij bijzonder driftig was.

— Nu, dan weet ik genoeg, hernam Raffles.

Hij trad op de jongeman toe, en stak hem de hand toe.

— Toen ik uw verhaal bijna ten einde had aangehoord, was ik van plan mij eenvoudig naar de conversatiezaal te begeven, met het gevoel, dat ik een treurige, maar belangwekkende zaak had vernomen, maar wat gij mij daar het laatst gezegd hebt, is van zo grote betekenis, dat ik u verzoek, mij naar Glanmore te vergezellen.

— Naar Glanmore? herhaalde Grenfell verbaasd. Wat moet ik daar doen?

En wat gaat gij er doen?

— Een onderzoek instellen naar de omstandigheden, waaronder de moord op uw oom plaats greep. Daarbij kunt gij mij van groot nut zijn.

— Maar wat vermoedt gij dan eigenlijk? riep de jongeman hoe langer hoe verbaasder uit.

— Ik geloof, dat de justitie een vergissing heeft begaan, hernam Raffles op ernstige toon.

— Mijn hemel, mylord, riep Grenfell uit, terwijl hij Raffles bij de arm greep. Zou dat waar kunnen zijn?

— Ik vrees er voor. En om mij zekerheid te verschaffen wil ik de zaak onderzoeken. Wilt ge met mij meegaan of niet?

— Wanneer gij wilt, mylord, over een uur als het nodig is, riep de jonge man opgewonden uit. Ik heb nu geen rust of duur meer.

— Laten wij dan afspreken dat wij morgenochtend met de eerste trein vertrekken, of nog beter, wij gaan met een mijner snelste auto's. Ik kan dus op u rekenen?

— Mijn hand erop, mylord.

— Goed. Zorg dan dat gij morgenochtend om zeven uur aan mijn huis in Cromwellstreet zijt.

— Ik zal er zijn, mylord.

— Dan doen wij het verstandigste om nu te gaan slapen, want wij zullen vroeg uit de veren moeten, merkte Brand op.

De drie mannen begaven zich nu naar hun woningen, ten einde het nodige voor de reis in orde te brengen.

De volgende ochtend had de pendule in de eetzaal haar zeven heldere slagen laten horen, toen Gaston de oude kamerbediende van Lord Aberdeen, het bezoek van Douglas Grenfell kwam aankondigen.

De jongeman was voor de reis gekleed en droeg een klein handvalies.

Raffles en Brand verwelkomden hem hartelijk.

Een kwartier later zaten zij alle drie in de grote, zeer snelle Rolls Royce, die voor het huis geparkeerd stond.

Henderson zat achter het stuurwiel, en had zijn instructies reeds ontvangen. Zodra de drie heren gezeten wa-

ren reed de auto weg door de nog tamelijk verlaten straten van Londen, de noordelijke voorsteden en langs de weg naar Dundee.

Gedurende de gehele tocht was Raffles diep in gedachten verzonken en combineerde waarschijnlijk alle mogelijke gevallen in zijn vlugge geest.

Na een rit van omstreeks zes uren, stopte de wagen voor het eerst in een Selkirk, waar de drie reizigers de lunch gebruikten.

Spoedig daarna zetten zij de tocht door Schotland voort, en om zeven uur in de avond hadden zij Glammore bereikt.

Zij namen hun intrek in het grootste hotel van het dorp, dat reeds van het jaar 1650 dateerde en nog alle kenmerken vertoonde van de middeleeuwse Engelse herbergen.

Raffles bestelde direct een goed middagmaal, maar ook onder deze maaltijd werd meestal het stilzwijgen bewaard, daar Raffles nog altijd in gedachten verdiept was.

Hij had een blaadje papier uit zijn agenda gescheurd en Douglas Grenfell verzocht hierop een plattegrond te maken van het kasteel van zijn oom, aan welk verzoek de jongeman dadelijk had voldaan.

Over dit papier zat Raffles nu heen-gebogen, ternauwernood de voortreffelijke schotels aanrakend, welke de dikke waard persoonlijk was komen aan- dragen.

De drie mannen begaven zich vroeg ter ruste om uit te rusten van de vermoenissen van de reis en de volgende ochtend aanstonds hun onderzoek te kunnen beginnen.

Nog voor acht uur waren zij allen weer op de been en na een vlug gebruikt ontbijt begaven zij zich op weg naar « Hastings Castle ».

Na een wandeling van ongeveer een half uur, zagen zij het oude kasteel op de top van een heuvel liggen.

Raffles bleef hier staan en vroeg:

— Is het venster van de eetzaal van hier af te zien?

— Neen, mylord, antwoordde Grenfell. Het bevindt zich aan de achter-

kant.

— Dat heeft de moordenaar dan slim bedacht, zei Raffles. Want al was het nacht dan kon het toch gebeuren, dat men het verlichte venster in de gevel en de gedaante van de misdadiger zou zien.

De drie mannen liepen een ogenblik zwijgend verder.

Toen vroeg Raffles weer:

— Heeft men de gestolen zilveren en gouden voorwerpen ooit teruggevonden?

— Nooit, mylord.

— Is er een opgave van de voorwerpen aan de justitie verstrekt?

— Een volledige lijst.

— Ook aan de Interpol?

— Dat geloof ik niet.

Raffles haalde de schouders op.

— Ik zeg en herhaal, dat Scotland Yard nog steeds niet op de hoogte van haar tijd is. Men had een opgave van de gestolen voorwerpen naar de bekende Interpol organisatie van alle steden op het vasteland moeten sturen. Dan was er tenminste kans geweest dat men daar een dier voorwerpen had teruggevonden en zodoende op het spoor van de misdadiger had kunnen komen.

— Ongetwijfeld, maar toen men Owen Dickins voor de moordenaar hield, achtte men dat waarschijnlijk overbodig.

— Daarin hebt gij gelijk. Maar daar hij de gestolen voorwerpen niet naar een andere stad heeft kunnen brengen, daar hij immers onmiddellijk gearresteerd werd, zo moet de justitie dan toch onderzoek hebben gedaan naar de plaats waar hij die zaken verborgen zou kunnen hebben.

— Dat heeft zij ook gedaan, mylord, maar zonder resultaat.

— Maar welk een gedachtengang hebben die heren van het gerecht dan toch gevolgd, riep Raffles uit. Dickins is waarschijnlijk geen volle zes uren op vrije voeten geweest en hij moet dus het goud en het zilver dicht in de nabijheid van zijn woning verborgen hebben.

— Men heeft daar alles doorzocht, mylord, maar niets kunnen vinden.

Onder het spreken waren de drie mannen het kasteel genaderd.

— Gij wilt zeker eerst de kamer zien, waar het lijk van de vermoorde gevonden werd?

— Neen, wij zijn nu toch buiten, ik wil liever eerst de achtergevel eens bekijken en dan de ladder zien, die tegen het venster heeft gestaan, ten minste, als dat ding nog beschikbaar is.

— Zeker, mylord, die ladder wordt slechts weinig gebruikt en zal zich wel in gindse schuur bevinden.

De drie mannen waren nu om het huis heen gelopen en Grenfell wees op een grote schuur, waarin de tuinlieden hun gereedschap plachten te bewaren, benevens de planten, die des winters binnenshuis werden gehaald.

— En het raam? vroeg Raffles.

Grenfell wees naar een breed dubbel raam op de eerste verdieping, niet ver van de hoek van het huis.

— Dus daarboven was de slaapkamer van uw oom?

— Vlak er boven.

— En het raam naast dat van de eetzaal?

— Behoort bij de bibliotheek.

— Zijn er geen boeken vermist uit de verzameling die u is nagelaten?

— Om u de gulle waarheid te zeggen, mylord, heb ik nog geen gelegenheid gehad om dat te kunnen onderzoeken. Ik verzeker u, dat ik waarlijk wel wat anders te doen had, dan mij bezig te houden met het sorteren en rangschikken van een paar duizend boeken. Dat werkje dacht ik te ondernemen als ik eenmaal goed en wel mijn ingenieurstitel had gehaald.

— Waar zijn die boeken op het ogenblik?

— Te Manchester bij een vertrouwd vriend van mij, die een groot huis heeft. Hij is een jaar geleden, daar hij zelf een groot boekenliefhebber is, begonnen met de boeken te sorteren, maar ik zou u niet kunnen zeggen, hoever hij er nu mee gevorderd is.

— Een jaar is een lange tijd, zei Raffles. Misschien is hij er al zeer ver mee gevorderd, wat ik van harte hoop.

— Ik zou die bewuste ladder wel eens willen zien, zei Raffles, op een ander onderwerp overgaande.

— Dat kan gemakkelijk gebeuren, mylord, want de deur van de loods is voor zo ver ik weet, nooit op slot.

De drie mannen begaven zich naar de aangewezen schuur en Brand opende de deur.

— Daar hangt de ladder, zei Grenfell, terwijl hij op het voorwerp wees, dat aan twee zware krammen was opgehangen.

Brand nam het voorwerp eraf en droeg het naar buiten, maar toen hij het tegen het raam van de eetzaal wilde aanzetten, hield Raffles hem met een gebaar tegen.

— Wacht een ogenblik, zei hij.

Hij nam Brand de ladder uit de handen en plaatste deze met het boveninde tegen het kozijn van de eetzaal.

Toen wendde hij zich tot Grenfell en vroeg:

— Gij zijt er zeker van, dat deze ladder is, die de justitie hier tegen het huis heeft vinden staan. Het is trouwens de enige die er in de loods aanwezig was. Merkt gij er niets aan op? vroeg Raffles.

— Wat zou ik er aan opmerken? vroeg Grenfell verbaasd.

— Niet aan de ladder zelf, maar aan de stand, meen ik. Neen, gij moet een weinig terzijde gaan staan, als gij er vlak voor staat, zal het u niet opvallen.

Grenfell ging een weinig ter zijde tot

hij naast de ladder stond en riep toen dadelijk uit:

— De ladder staat zeer steil, mylord. Bedoelt u dat? Zij staat met de onderkant van de stijlen nauwelijks zestig centimeter van de muur af.

— Precies en nu zal nooit iemand, en zeker niet een pachter, die veel met ladders omgaat, zulk een voorwerp op die wijze tegen een muur zetten. Als ik die leer echter op de gewone wijze neerzet, met een behoorlijke helling, dan komt hij met de bovenzijde lang niet aan het kozijn, zoals gij ziet. Voor een oud, en enigszins zwaarlijvig man, zoals Owen Dickins mij is afgeschilderd, was het bepaald bijna levensgevaarlijk zo'n steile ladder op en af te klimmen.

— En wat leidt gij daar nu uit af, mylord? vroeg Grenfell verwonderd.

— Dat de moordenaar reeds binnenshuis was, en zich volstrekt niet van deze ladder heeft bediend.

Brand en Grenfell keken Raffles met open mond aan.

— Gij denkt dus werkelijk, dat iemand van het personeel de misdaad heeft gepleegd? begon Brand.

— Ja, mijnheer Brand, dat geloof ik. En als ik mij niet vergis, dan moet de dader gezocht worden, onder het intelligente personeel. Kortom, als gij zijn naam wilt weten, dan geloof ik u die wel te kunnen zeggen. Hij luidt: Irwin Hoare.

HOOFDSTUK VI

IN HET OUDE KASTEEL

Brand en Grenfell slaakten tegelijkertijd een kreet van verwondering.

— De bibliothecaris van mijn oom? riep de jongeman eindelijk uit, terwijl hij Raffles bij de arm greep.

— Dezelfde, of ik zou mij al erg moeten vergissen.

— Maar kunt gij daar bewijzen voor bijbrengen?

— Tastbare bewijzen zeker nog niet, maar wel feiten, die zijn schuld als vaststaande kunnen doen aannemen.

En nu deelde Raffles de jongeman, natuurlijk zonder op biezonderheden in te gaan, mede, wat hij van de gewaande Carington wist.

Toen hij hem de zegelring beschreef die hij de zonderlinge boekenliefhebber had zien dragen, riep Grenfell uit:

— Ja, dat moet Hoare zijn. Hij droeg een ring, waarop uw beschrijving volkomen past, en die hij niet meer kon afleggen, daar de gouden band diep in zijn vlees gedrongen was.

— Welnu, mijn waarde Grenfell, vervolgde Raffles, die man zoekt in Londen al jaren naar een boek, dat moet dateren uit het begin van de elfde eeuw. Combineer daarmee het feit, dat Hastings Castle werd gebouwd door een der vazallen van Willem de Veroveraar, die hier omstreeks het jaar 1066 kwam, en gij zult het met mij eens zijn, dat ik die zaken met elkander in verband breng. Gij zult wel bemerken, dat ik er nog over gezweven heb, dat Hoare liefde had opgevat voor de dochter van de oude Dickins, die hem eens de deur moet hebben uitgegooid. Hoe was zijn karakter?

— Hij was sluw en zwijgzaam, maar ik heb hem altijd voor een haatdragend en listig man gehouden, die een belediging niet gauw zou vergeten. Bovendien heb ik verscheidene keren gelegenheid gehad, om te constateren, dat hij zeer inhelig, ja zelfs gierig was.

— Dan zouden wij nog slechts één ding behoeven te weten, hernam Raffles, en dat is, of er uit de boekenverzameling van uw oom een of ander oud document wordt vermist.

— Wel ik kan aanstonds mijn vriend in Manchester opbellen, stelde Grenfell voor.

— Ja, dat zou ik maar dadelijk doen, dan hebben wij daaromtrent zekerheid, zei Raffles.

De telefoon bleek echter in die buurt defect te zijn, dus moest er getelegrafeerd worden.

De drie mannen begaven zich zo spoedig mogelijk weer naar het dorp terug en in het postkantoor verzond Grenfell zijn telegram met betaald antwoord poste restante.

Dat antwoord kwam 'n half uur later en luidde als volgt:

« Heb juist gisteravond ontdekt, dat er een boek ontbreekt, waarvan de titel luidt: « De geschiedenis van Godefroy de Clermons-Tonnerre ». 't Was volgens de boekenlijst een in het Frans geschreven dagboek, daterend van het jaar 1072, en voor een oudheidkundige van onschatbare waarde. In de catalogus was de titel doorgehaald, maar ik heb door middel van een chemisch product de naam weer te voorschijn gebracht.

Wacht gaarne instructies.

Jack. »

Zwijgend overhandigde Grenfell het telegram aan Raffles, die het vlug doorliep.

— Ik geloof, dat nu alle schakels van de keten wel voorhanden zijn, zei hij kalm. Naar mijn mening heeft de zaak zich als volgt toegedragen. Hoare is in de nachtelijke uren naar de bibliotheek geslopen, waarschijnlijk om daar zijn onderzoek in het geheim voort te zetten. Het boek van Clermons-Tonnerre zal wel enkele aanwijzingen hebben bevat omtrent een verborgen schat; daaraan twijfel ik geen ogenblik. Hij zal van de gelegenheid gebruik hebben gemaakt om zich meester te maken van de gouden en zilveren voorwerpen in de eetzaal. Uw oom is door het gerucht waarschijnlijk wakker geworden en naar beneden gegaan; hij heeft de dief overvallen en deze heeft hem neergestoken met een mes, dat hij misschien toevallig, misschien om boeken open te snijden bij zich had. Om de schuld van zich af te leiden en tevens aan zijn wraaklust te voldoen, kwam het monsterachtige plan in hem op de verdenking op Dickins te doen vallen. Hij heeft het gestolen goed ergens in de buurt begraven en gooide het bebloede mes door een openstaand raam in de kamer van Dickins, waarna hij zich weer ter ruste begaf alsof er niets gebeurd was.

— Het is best mogelijk, dat de zaak zich zo heeft toegedragen, mylord, zei Grenfell, maar laat hij zich dan voor mij in acht nemen, want als ik hem mocht tegenkomen, zou ik niet voor mijzelf kunnen instaan.

Raffles legde hem kalmerend de hand op de schouder.

— Dat zou ik voorlopig maar niet doen; later zal er nog wel gelegenheid zijn u op die ellendeling te wreken.

— Maar hebt gij niet enig bewijs voor uw mening, mylord? vroeg de jongeman weer.

— Neen, een bewijs heb ik niet maar de hoofdzaak is voorlopig, dat ik in het bezit kom van het dagboek van Godefroy de Clermons-Tonnerre. Ik ben overtuigd, dat wij in dat handschrift de

sleutel van het geheim zullen vinden. Ik geloof dat wij verstandig zullen doen, ons onderzoek hier als geëindigd te beschouwen en maar weer naar Londen terug te keren.

Grenfell scheen een ogenblik te aarzelen.

— Aha, ik begrijp het al, riep Raffles uit; er woont in dit dorp nog een zeker jong meisje, dat gij waarschijnlijk gaarne eens zoudt willen spreken.

Dolly Dickins woont dus nog steeds hier?

— Ja, mylord. Weliswaar niet meer in hetzelfde huis, waaraan voor haar zulke droeve herinneringen verbonden zijn, maar toch wel in hetzelfde dorp, ten huize van een zuster van haar vader, die zich over haar ontfermd heeft. Gij kunt wel begrijpen, dat het arme meisje door de slag, die haar heeft getroffen, zeer mistroostig is.

— Is het lang geleden, dat gij haar voor het laatst gezien hebt?

— Ongeveer een maand, mylord. Zij had mij weliswaar verzocht onze betrekkingen geheel en al af te breken, daar zij vreesde, dat ik mijn toekomst voor goed zou bederven, als ik mij te veel bleef bemoeien met een jong meisje, wiens vader in de gevangenis zat, onder verdenking van moord, maar ik heb mij toch nooit laten weerhouden.

— Ik geloof, dat Dolly Dickins een edel hart heeft, zei Raffles op zachte toon. Ik behoef zeker niet te vragen of zij twijfelt aan de onschuld van haar vader?

— Zij heeft daar geen seconde aan geloofd, mylord. Zelfs toen de bewijzen verpletterend leken, bleef zij volhouden, dat haar vader onschuldig was.

— Men had haar als getuige ontboden? vroeg Raffles.

— Ja, mylord, en ofschoon zij zich voor de rechtters op de knieën wierp en hen bezwoer dat haar vader onschuldig was, het mocht niet baten.

— Welnu, mijn waarde Grenfell, ga dan aanstonds naar het jonge meisje toe en zeg haar wat hier is voorgevallen. Maar wees vooral voorzichtig, dat gij geen al te grote hoop bij haar opwekt, want de teleurstelling zou des te

erger zijn.

Raffles en Brand drukten Grenfell hartelijk de hand, waarna de drie mannen afspraken, dat zij elkander de volgende dag weer zouden treffen in het enige grote logement, hetwelk het dorp rijk was.

Brand en Raffles gunden zich niet eens de tijd in het hotel te lunchen, maar lieten een lunchpakket klaar maken en stapten aanstonds weer in hun auto, welke Henderson reeds had voorgereden.

In snelle vaart werd de terugtocht naar Londen ondernomen.

Raffles sprak onderweg niet veel, zodat Brand begreep, dat zijn vriend bezig was met het uitwerken van een of ander gewaagd plan. Zonder een ogenblik te stoppen reed de auto met een gemiddelde snelheid van 100 km. per uur naar de Engelse hoofdstad terug, waar zij omstreeks vijf uur in de namiddag aankwamen. Toevallig bracht hun weg hun door de oude wijk, waar de boekverkopers Lun winkels hadden.

Door een soort voorgevoel aangegopen, liet Raffles Henderson stoppen voor het stalletje van zijn oude vriend de boekhandelaar. Hij stapte uit en liep regelrecht de winkel binnen.

— Waarde vriend, zo begon hij, zodra de oude boekhandelaar uit de duisternis van zijn magazijn te voorschijn was gekomen, ik moet u een vraag doen: Is mijnheer Carington hier misschien geweest, sedert ik u voor het laatst bezocht heb?

De boekhandelaar keek de vrager lachend aan.

— Ziet gij wel, dat het toeval de wereld nog niet uit is? Mijnheer Carington is juist vanochtend in mijn winkel geweest.

— En... gij hebt hem zeker weer met lege handen moeten laten vertrekken? vroeg Raffles, terwijl hij zijn ogen vol spanning op het gelaat van de oude man vestigde.

De oude boekhandelaar liet een kort lachje horen, terwijl hij zijn rimpelige handen over elkaar wreef.

— Neen, mylord, daarin vergist gij u toch, zei hij, terwijl hij zijn woorden

weer van een knipoogje vergezeld liet gaan.

— Wat wilt gij daarmee zeggen? riep Raffles uit; gij bedoelt toch niet, dat gij Carington hebt kunnen helpen aan het oude boek, waarom hij u bijna dagelijks kwam vragen.

— Dat is toch heus het geval geweest, mijnheer. Mr. Carington betaalde mij een goede prijs en het toeval had mij het stuk gisteren juist in handen gebracht.

Raffles liet de arm van de boekhandelaar los.

— Gij hebt dus dat oude document aan Mr. Carington verkocht? vroeg hij.

— Ja, mijnheer, antwoordde de boekhandelaar.

Raffles verwenste het lot, dat hem juist een dag te laat had doen komen.

Er viel echter op zijn trekken niet

het minste te bespeuren van hetgeen er in hem omging.

— Wilt gij mij niet zeggen, hoe gij zo plotseling aan dat stuk gekomen zijt?

— Daar behoef ik volstrekt geen geheim van te maken, antwoordde de boekhandelaar. Gisteren kwam hier een jong meisje, vergezeld van een oude dame, die beiden in tamelijk kommervolle omstandigheden schenen te verkeren.

— Hoe was de naam van dat meisje? riep Raffles uit.

De boekhandelaar keek de vrager verbaasd aan.

— Het is mijn gewoonte niet, te vragen naar de naam van degenen, die mij boeken verkopen, mijnheer, maar ik hoorde toevallig hoe de oude dame haar Dolly noemde.

HOOFDSTUK VII

DE GESCHIEDENIS VAN GODEFROY DE CLERMONS-TONNERRE

Raffles had moeite zijn kalmte te bewaren, toen hij deze naam hoorde, hoezeer hij ook gewend was zijn zenuwen in bedwang te houden.

— Hebt gij ook misschien de naam van de stad gehoord, waaruit zij afkomstig waren?

— Ja, mijnheer, dat wel. Zij zeiden herhaaldelijk dat zij nog dezelfde avond naar Glanmore terug moesten.

— Nu had Raffles zekerheid.

Hij vroeg zich echter af, door welke zonderlinge samenloop van omstandigheden de dochter van de man, die wegens een afschuwelijk misdrijf gevangen zat, met dit kostbaar stuk naar Londen was gekomen.

Hij bleef even in gepeins staan en vervolgde toen:

— Wat hebt gij voor dat boek betaald?

— Twintig pond mijnheer.

— Hebt gij kunnen bemerken of zij verheugd waren met dat bedrag?

— Zeer verheugd, mijnheer, maar hun blijdschap was niets vergeleken met

de bijna angstaanjagende vreugde van mijnheer Carington. Ik dacht werkelijk een ogenblik dat hij krankzinnig was geworden.

— En wat heeft hij wel voor dat boek betaald?

De boekhandelaar aarzelde even alvorens hij antwoordde:

— Honderd pond sterling, mijnheer.

— Honderd pond, herhaalde Raffles verwonderd en vondt gij dat bedrag dan niet erg hoog?

— Ik wil wel bekennen, mijnheer, dat ik het inderdaad zeer hoog vond, maar...

— Maar gij dacht natuurlijk: zaken zijn zaken? Is het niet zo?

De boekhandelaar knikte zwijgend.

— Gij hebt u toen zeker gehaast van uw tachtig pond winst een gedeelte af te zonderen om dat aan Miss Dolly te geven, zodra gij haar terug zoudt zien?

— Om u de waarheid te zeggen, mijnheer... begon de man haperend.

— Doe maar geen moeite, viel Raffles hem in de rede; ik zie wel wat het

is, gij zijt al niet beter dan de rest; voorlopig doet het er ook niet toe. Gij zegt dus dat Mr. Carington met het oude boek is weggegaan in een toestand van de grootste opwinding?

— Zoals ik zeg, mijnheer, hij leek wel gek.

— Nu, dat is alles wat ik wilde weten, hernam Raffles op korte toon. Had het meisje nog meer boeken bij zich?

— Ja mijnheer een bundeltje van twaalf stuks ongeveer, maar de meeste waren niet veel waard.

— Laat ze mij eens zien, zei Raffles.

De boekhandelaar strompelde weg en keerde even later terug met een klein stapeltje boeken.

Raffles liep ze vluchtig even door en zei toen:

— Ik geef er u tien pond voor.

De winkelier was blijkbaar nogal verbaasd over deze hoge som, maar hij haastte zich die boeken in te pakken.

Enkele minuten later stond Raffles weer op straat, met de boeken onder zijn arm.

— Naar huis, James, zei hij tot de chauffeur, en stapte in.

Ongeveer een half uur later zaten de beide vrienden tegenover elkaar in de bibliotheek van hun huis.

Tijdens de rit had Raffles aan Brand het zonderlinge geval verteld, hetwelk hem zoëven ter ore was gekomen.

* * *

Op dezelfde dag, ongeveer twee uur later, zat Irwin Hoare, alias Carington, in zijn studeervertrek, aan zijn schrijftafel.

Hij hield het hoofd tussen de handen en zijn ogen waren strak gevestigd op de laatste pagina van een met de hand geschreven boek dat voor hem lag.

Hij zat daar doodstil als uit brons gegoten.

Slechts nu en dan welde een diepe zucht uit zijn borst.

Zijn gelaat was zo bleek, dat het slechts weinig afstak bij de kleur van het papier der kaart van Schotland die vlak naast hem lag.

ineens stond hij op en begon met

grote stappen het vertrek op en neer te lopen.

Maar telkens opnieuw stond hij stil voor het handschrift en wierp er een ongeduldige blik op.

— Bijna aan het doel te zijn gekomen, na jaren van vruchteloos zoeken en dan toch misschien nog te zullen falen, bromde hij in zichzelf. Waarom heeft die Franse ridder uit de tijd van Willem de Veroveraar dit stuk ook opgesteld in een geheimschrift waaruit geen kat of hond wijs kan worden? Nu weet ik alleen nog maar de naam van de plaats, waar de schat begraven ligt.

Hij stampvoette ongeduldig op de vloer en begon weer door het vertrek te lopen als een tijger in zijn kooi.

Dan weer liet hij zich vallen in de bureau stoel voor zijn schrijftafel, nam een potlood ter hand en begon opnieuw met zijn pogingen, het geheimschrift uit de elfde eeuw te ontraadselen.

Aldus verstreken bijna drie uren.

Ten slotte wierp Carington, wiens slapen van inspanning klopten, met een wanhopig gebaar zijn potlood neer.

— Ik zal het nooit vinden, riep hij op gesmoorde toon.

— Kan ik u wellicht van dienst zijn, meneer Hoare? klonk eensklaps een zachte gedempte stem door het stille vertrek.

Met een half onderdrukte kreet wendde Hoare zich om, maar zag aanvankelijk niets.

Het vertrek was voor een groot gedeelte in duister gehuld, want de elektrische lamp, op het tafelblad verlichtte slechts een deel van de kamer.

Maar in het donker ontwaarden de scherpe ogen van Hoare nu een gedaante, die onbeweeglijk en zwijgend dicht bij de gordijnen stond, welke de dubbele schuifdeuren naar een aangrenzende vertrek verborgen.

Langzaam ging de hand van Hoare naar de lade van zijn schrijftafel.

Maar dadelijk klonk weer de zachte, maar doordringende stem:

— Blijf rustig zitten, meneer Hoare en laat die lade dicht, of ik zou mij genoodzaakt zien, andere maatregelen te nemen.

Onder het spreken was de gedaante langzaam naderbij gekomen.

Door schrik verlamd hield Hoare onafgebroken zijn ogen op de naderende gestalte gericht.

Hij zag een rijzig, gespierd man, gehuld in een lange, met rode zijde gevoerde mantel het hoofd gedekt door een hoed met brede rand, het gelaat voor de grootste helft verborgen achter een zwart masker.

De man had de armen over elkaar geslagen en staarde door de gaten van het masker de ander aan.

— Wie zijt gij en hoe komt gij hier? vroeg Hoare toonloos.

— Wie ik ben doet er voor het ogenblik niets toe, maar hoe ik hier gekomen ben, wil ik u in enkele woorden zeggen. Het was heel eenvoudig; ik ben door de achtertuin gegaan, heb een ladder tegen de muur van het huis gezet, en ben door een venster naar binnen geklommen. Dat is voor u zeker niets nieuws, want als ik mij niet vergis, kunt gij ook zeer goed met ladders omgaan.

Hoares gelaat had een asvale tint gekregen, en een rauwe kreet ontwong zich aan zijn keel.

— Zijt gij de duivel, dat gij mij dit alles zegt? vroeg hij hees. Wat wilt gij?

— Dat zult gij aanstonds vernemen, Irwin Hoare, moordenaar van de ongelukkige Lord Fitzclarence, lage betichter van de onschuldige Owen Dickins.

De man met het masker had deze woorden zonder stemverheffing uitgesproken, maar er lag zulk een dreigende klank in, dat Hoare het merg in zijn gebeente voelde venkillen.

Hij liet zich in zijn stoel vallen, waaruit hij zich half had opgericht en stamelde bijna onhoorbaar:

— Jij moet de Satan in persoon zijn.

Hij blikte om zich heen als een in het nauw gedreven dier, dat door de honden besprongen wordt.

— Gij kunt niet ontvluchten, Irwin Hoare, zei de gemaskerde indringer op snijdende toon. Ik zou geen ogenblik aarzelen, je neer te schieten, als je het zoudt willen beproeven, want dan zou ik de aarde bevrijd hebben van een monster, zoals zelfs ik niet wist, dat er be-

stond.

Hij zweeg even en vervolgde toen: — Ga daar in die stoel zitten.

Hoare begaf zich langzaam naar de stoel, die de gemaskerde hem had aangewezen.

Raffles, want hij was de gemaskerde man, ging naar de tafel en nam het handschrift op.

De laatste bladzijden ontbraken. In plaats daarvan was een los vel papier in het boek geplakt, vergeeld door ouderdom, maar nog zeer goed leesbaar.

Het was bedekt met een aantal letters en cijfers, die schijnbaar ordeloos door elkaar stonden en met enige zonderlinge figuren.

— Dit was dus het waardevolle papier, waarop gij blijkbaar de hele avond met zoveel ijver hebt zitten studeren? vroeg Raffles op het blad wijzend.

Hij wachtte het antwoord niet af, maar scheurde het blad met een snel gebaar uit het boek en stak het in de binnenzak van zijn jas.

Hoare vloog op.

— Wat doe je daar? siste hij.

— Dat zie je, antwoordde Raffles kalm. Ik maak mij van dit papier meester en wel met hetzelfde recht, dat jij hebt toegepast, toen jij het gisteren kocht.

— Dat papier is mijn eigendom, riep Hoare op woeste toon.

— Je wilt zeggen, dat was het, hernam Raffles kalm. Ik betwijfel, of je er enig recht op kunt laten gelden, en daarom neem ik het voorlopig onder mijn berusting.

— Dat zullen wij zien, schreeuwde Hoare.

Met een enkele sprong was de man bij Raffles.

Hij hief de hand op, waarin een kort, vlijmscherp mes schitterde.

Maar hij had met een al te sterke tegenpartij te doen.

Raffles greep de opgeheven rechterarm even boven de pols, stak bliksemsnel zijn linkerarm onder de elleboog van zijn tegenstander en boog toen diens gewapende arm met zoveel kracht terug, dat Hoare een gebrul van pijn uitstiet en het mes liet vallen.

Raffles zette er zijn voet op, en slingerde de schurk van zich af, zodat deze weer in de stoel terugviel.

Zijn voet wegnemend, raapte hij het mes op en liet het in zijn zak glijden.

Toen zei hij volkomen kalm:

— Ik zou je aanraden, zo iets niet meer te doen. Het leidt tot niets en het maakt de kwestie er niet beter op.

— Eerst moet je mij zeggen, Irwin Hoare, of je van plan bent je misdaad te bekennen?

— Ik weet niet, waarover je spreekt.

— O, nee? Weet je dat werkelijk niet? Dan zal ik het je wel zeggen, heren Raffles onverstoort. Een paar jaren geleden werd Lord Fitzclarence vermoord op zijn riddersgoed « Hastings Castle ». Van die afschuwelijke moord werd een zijner pachters, Owen Dickins beschuldigd, omdat men hem een hevig twistgesprek had horen voeren met zijn meester, en vooral wijl men in zijn woning een bebloed mes vond, waarmee de misdaad moest zijn gepleegd. Dat mes is van jou. Jij hebt Lord Fitzclarence gedood die je overviel, toen je je aan zijn goederen vergreep, en toen is het duivelse plan bij je opgekomen je op Dickins te wreken, wiens dochter je tevengeefs tot je vrouw hebt trachten te maken. En als je dit alles zoudt willen loochenen, dan zou ik slechts een blik op je gelaat behoeven te werpen, om te zien dat ik de waarheid spreek. Je ziet er uit als de misdaad zelve.

Inderdaad vertoonden de trekken van de schurk een merkbare verandering.

Hij was lijkbleek geworden en zijn tanden klapperden alsof hij de koorts had.

— Het kan mij trouwens niet schelen, of je je misdaad aan mij wilt bekennen of niet, ging Raffles voort. Mij is het er slechts om te doen, een onschuldig man uit de gevangenis te bevrijden, waarin hij door jouw schuld is geraakt.

De Grote Onbekende trad nu weer op de tafel toe en nam er een ander, eveneens zeer oud boek af.

Halfhuid las hij de titel: « Het dagboek van Godefroy de Clermons-Ton-

nerre, geschreven in de jaren 1072 onzes Heren ».

Het handschrift was in de Franse taal op perkament geschreven, en besloeg ongeveer twintig bladzijden.

Raffles sloeg enkele bladzijden om, onderwijl zijn tegenstander niet uit het oog verliezend, en mompelde half voor zich heen:

— Dit is ongetwijfeld het stuk, dat je zulk een belangstelling inboezemde.

Met enige stemverheffing las hij het gedeelte, dat vertaald aldus luidde:

« ...en zo heb ik, met mijnen Heer en Vorst Willem van Normandië gekomen zijnde in dit land, in den jaren 1072, ten tijde van een der alderhevigste opstanden der Engelse Baronnen, die ons slot belegerden, al mijn have in goud en velerlei kostelijke edelgesteenten, mijn juwelen, saffieren, diamanten ende bovenal de grote robijn, schoon boven alle andere gesteenten, een geschenk van de Emir van Afghanistan, in veiligheid en zekerheid gebracht. Ten einde alle dieven ende boeven, rabauwen ende ongerechten af te houden van mijn eigendom, heb ik dezelve goed en veilig weggedaan op een plaats, die mij alleen bekend is. Van dezelve heb ik, voor mijne nabestaanden, een geheim plan opgemaakt, ende dit heb ik gedaan achter in het handschrift, vervaardigd door de bekwame hand eens Franschen monniks, hetwelk de titel draagt: « Het leven van André Claude de la Chérois Crommelin, valkenier ten hove van Willem van Normandië ».

» God bescherm ons. De tijden zijn zwaar en bang... »

Raffles beschouwde het handschrift nauwkeurig en liet het toen met een vlug gebaar in zijn zak glijden.

Toen wendde hij zich weer tot Hoare en zei op bevelende toon:

— Sta op. Ik zal zo vrij zijn je aanstonds aan de justitie over te leveren. Niet omdat ik er zo bijzonder op sta mij persoonlijk op je te wreken, maar omdat het recht en billijk is, dat een man uit de gevangenis bevrijd wordt, die daar jaren lang onschuldig in opgesloten is.

HOOFDSTUK VIII

ONTSNAPT

Terwijl hij deze woorden sprak, bracht Raffles de hand naar zijn zak en het volgende ogenblik keek de moordenaar in de loop van een revolver, op zich gericht.

Hij scheen nog een ogenblik in bespraak te staan, maar blijkbaar zag hij wel in, dat alle verzet nutteloos zou zijn.

Hij keek Raffles met een loerende blik aan en vroeg op doffe toon:

— De politie wacht beneden zeker op mij?

— Neen, meneer Irwin Hoare, antwoordde Raffles, ik ben gewoon dergelijke dingen zelf op te knappen, maar toch zou ik je aanraden, je niet met een valse hoop te vleien, want die zou bedrogen uitkomen. Buiten staat mijn auto geparkeerd, en daarmee zullen wij je zo spoedig mogelijk overbrengen naar een huis, waar de politie, die ik opbellen zal, je zal komen halen. En wees zo goed, voor mij uit te lopen.

De revolver ging de hoogte in en volgde al de bewegingen van de schurk.

Langzaam begaf Hoare zich naar de deur van het grote vertrek en opende deze.

En even langzaam volgde Raffles hem op de voet.

Zo bereikten beide mannen de vestibule, die slechts spaarzaam verlicht was, zonder dat Hoare ook, slechts een poging had gedaan zijn tegenstander te ontvluchten.

Toen zij de straatdeur hadden bereikt, zei Raffles:

— Ga in die hoek staan.

Hoare gehoorzaamde.

Raffles lichtte het luikje in het midden van de deur op en wierp een blik in de verlaten straat.

Voor het huis stond een grote auto geparkeerd.

De chauffeur leunde tegen de motorkap en hield de ogen onafgebroken op de huisdeur gevestigd.

Raffles haalde met zijn linkerhand zijn zaklantaarn te voorschijn en gaf door het luikje heen snel enkele signalen.

Dadelijk verliet de chauffeur zijn plaats en kwam naar het huis.

Tegelijkertijd opende Raffles de deur, terwijl hij Hoare niet uit het oog verloor.

Henderson ging naar binnen en nu geleidden de beide mannen hun gevangene naar de auto, waarvan het portier reeds open was.

Een ogenblik dacht Hoare erover om hulp te roepen en zodoende enige politieagenten te alarmeren, maar hij bedacht bijtijds dat hij hierdoor wel zijn vijand zou kunnen kwijt raken, om in de handen te vallen van een ander.

Trouwens was het reeds te laat om een besluit te nemen, want reeds hetzelfde ogenblik voelde hij zich in de auto duwen.

De gemaskerde man nam plaats naast hem, het portier klapte dicht; de chauffeur ging achter het stuurwiel zitten en gaf gas.

De auto stooft vooruit.

Raffles had zijn revolver weer in zijn zak laten glijden, en deed nu glimlachend het masker af, zeggend:

— Ik geloof niet, dat het nodig is, langer mijn incognito te bewaren. Ik ben van oordeel dat wij elkander wel niet meer zullen zien na deze avond. Ik wil er namelijk geen geheim van maken dat ik er geenszins op gesteld ben als getuige in het proces dat je te wachten staat, op te treden.

Hoare keek zijn reisgezel strak in het nu onbedekte gelaat aan.

Raffles zweeg en keek Hoare onderzoekend aan.

— Waarom zeg je niets? vroeg hij. Je gelaat staat mij niet aan. Er ligt in je ogen een valse blik, die niet veel goeds voerspelt. Steek je handen op, beval Raffles.

Langzaam gingen de handen van de moordenaar de hoogte in.

Raffles doorzocht vlug de zakken van de man die naast hem op de bank zat, maar hij vond er geen wapen in.

Toch was zijn wantrouwen nog niet geweken.

Er was een zenuwachtige rilling over het gelaat van de misdadiger gelopen en Raffles zocht vruchteloos naar de oorzaak daarvan.

Langzaam ging zijn hand weer naar de zak, waarin hij de revolver had laten glijden.

Toen bukte hij zich langzaam voorover ten einde er zich van te vergewissen dat zich gedurende zijn afwezigheid, en ondanks de oplettendheid van Henderson, niemand in de auto was geslopen en zich onder de bank verstopt had.

Op hetzelfde ogenblik klonk er gerinkel van glas dat breekt en de auto werd met kruitdamp gevuld.

Raffles wilde zich oprichten maar hij gevoelde een stekende pijn aan zijn hoofd.

Hij bracht de hand met moeite naar de plek waar hij pijn voelde en een lauw vocht druppelde tussen zijn vingers neer.

Hij voelde dat het om zijn leven ging en trachtte zijn revolver te trekken.

Maar hij had er de kracht niet meer toe.

Reeds lekte het bloed uit zijn wond over zijn voorhoofd in zijn ogen.

Hij was versuft van de pijn.

Het volgende ogenblik gleed hij bewusteloos van de bank op de vloer van de auto.

Hoare liet 'n stil lachje van zegepraal horen, stapte over het bewegingloos lichaam heen en bukte zich, teneinde zich van het begeerde document meester te maken.

Maar op dit zelfde ogenblik werd het portier opengerukt door de chauffeur.

Henderson had de losbranding gehoord en onmiddellijk zijn wagen tot stilstand gebracht.

Hoare richtte zich overeind, keek de chauffeur met een woeste blik aan, en tastte in zijn zakken, maar het ongeluk

de ogenblik bedacht hij dat hij ontwapend was.

Weer bukte hij zich, teneinde de revolver uit de zak van zijn tegenstander te nemen maar Henderson, die onmiddellijk begrepen had wat er was voorgevallen, liet er hem de tijd niet voor.

Hij greep hem in de borst en trok hem uit de auto met evenveel gemak als of de ander een kind ware geweest.

Maar ineens voelde hij zich van achteren aangrijpen.

Met zijn slachtoffer dicht tegen zich aangedrukt, wendde Henderson zich om.

Hij bevond zich nu tegenover een man in de livrei van huisknecht, die juist van achter de auto te voorschijn was gekomen, en die in zijn rechterhand een revolver geklemd hield, waarvan de loop nog zwak rookte.

Het was Henderson aanstonds duidelijk, dat de vent, wiens aandacht blijkbaar was getrokken door hetgeen er in het huis van zijn meester was voorgevallen, het huis mogelijk door een zijdeur verlaten had en langs een omweg de auto bereikt had, waarvan hij het doel wel kon raden.

Het was duidelijk dat de man geen tweede maal had durven schieten, daar hij vreesde anders ook zijn meester te treffen.

Henderson bedacht zich geen ogenblik.

Hij liet Hoare met de rechterhand los, zette zich in postuur, haalde zover hij kon uit en bracht vervolgens de bediende een zo geduchte slag tegen de kaak toe, dat de man als een gevelde stier neerviel.

De revolver vloog hem uit de vuist en kwam in een wijde boog met zoveel kracht op het trottoir terecht dat de rekker een stoot kreeg en er nogmaals een schot afgang, dat gelukkig niemand trof.

Maar ongelukkigerwijze had het een ander noodlottig gevolg.

Want op het geluid van de losbranding kwamen van alle kanten politieagenten toeschieten, benevens enige late voorbijgangers.

Vastberaden trachtte Henderson Hoare naar de auto te sleuren, in de hoop

dat hij hem met één hand in bedwang zou kunnen houden en met de andere zou kunnen sturen, totdat hij zijn meester in veiligheid had gebracht.

Maar aldra moest hij van dit voor-nemen afzien.

Met opeengeklemd tanden en zwi-gend verzette de misdadiger zich uit alle macht.

Hij begreep blijkbaar maar al te goed, dat zijn vrijheid, ja misschien zijn leven hier op het spel stond.

En ofschoon Henderson over een her-culische kracht beschikte, begreep hij gelukkig nog bijtijds dat hij geen gele-genheid meer zou hebben, Hoare mede te voeren.

Daar hij tot geen prijs zijn meester in de handen van de politie wilde zien vallen, was zijn besluit spoedig geno-men.

Hij duwde Hoare met geweld van zich af, zodat de schurk een paar ma-len omduikelde, bukte zich over het li-chaam van zijn meester heen, droeg het in zijn ijzersterke armen naast zijn zit-plaats, sprong vlug achter het stuurwiel en trapte het gaspedaal in.

Het was geen seconde te vroeg.

Binnen vijf minuten stopte hij voor de kleine poort in de zijstraat die zich langs de schier eindeloze muur van het grote huis uitstrekte.

Henderson stapte uit en begon in de zakken van zijn meester naar zijn kleine eigenaardig gevormde sleutel van het poortje te zoeken, die hij spoedig vond, zodat hij nu de lage deur kon ope-nen.

Wederom nam hij het bewegingloze lichaam in zijn sterke armen en droeg het naar zijn eigen kleine kamer van zijn woning, die vlak naast de garage was opgetrokken.

Hij legde zijn meester op zijn eigen bed, overtuigde zich snel dat de toege-brachte wond gelukkig niet gevaarlijk was en ging toen de grote deur van de garage openen die op de zijstraat uit-kwam, waarop hij de auto binnenbracht en de deuren sloot.

Een zucht van verlichting ontsnap-te hem, toen hij de trappen naar zijn slaapkamer opging.

Toen hij de deur had opengedaan had hij moeite een kreet van vreugde te onderdrukken.

Zijn meester had zich in het bed op-gericht en keek nu juist met enigszins verdwaasde blikken om zich heen.

Zijn gelaat was deerlijk met bloed be-dekt.

Henderson ijfde op hem toe en on-dersteunde hem.

Behoedzaam legde de brave kerel zijn meester op het kussen neer, waarna hij uit een kast, een schone doek nam, deze bevochtigde, onder een kraan die zich boven de vaste wastafel bevond en begon toen met grote zorg het gelaat en de wond van zijn meester te reinigen.

Terwijl hij dit deed, zei Raffles, die zeer bleek was geworden onder deze pijnlijke behandeling:

— Het is, geloof ik, een schampschot niet waar, James?

— Ik weet niet wat gij een schamp-schot noemt, mylord, maar ik weet wel, dat die ellendige schurk u zeker zou ge-dood hebben, als gij het hoofd slechts een centimeter hoger had gehouden.

— Wat is er verder met die schurk gebeurd? vroeg Raffles.

— Ik heb hem een opstopper gege-ven, die hij zich zijn leven lang zal herinneren, mylord.

— Had je hem niet kunnen mee-nemen?

— Dat was onmogelijk. Er kwamen agenten aan en ik had maar juist gele-genheid hen te ontlopen.

— Dan heb je het beste gedaan wat er in de gegeven omstandigheden te doen viel, James. Toch spijt het mij, dat wij nu de schurk kwijt zijn, en wel om verschillende redenen, waarvan niet de minste is, dat hij zich nu wel zal haasten, een onderzoek te doen naar de schat, voor zover hem dit mogelijk is met behulp van het document, dat hij, naar ik hoop, niet ten einde heeft weten te ontcijferen.

Raffles hield even op, daar het spre-ken hem blijkbaar vermoeide, en ver-volgde toen:

— Hier moet snel en doortastend ge-handeld worden. Ga vlug naar de villa,

James en haal uit mijn slaapkamer het kleine medicijnkistje dat op de toilet-tafel staat. Daarin bevinden zich geneesmiddelen, die mij vlugger zullen genezen dan koud water alleen.

— Gij zult toch, hoop ik, niet opstaan, mylord? vroeg de chauffeur verschrikt.

— Het zal wel moeten, James, her-nam Raffles kalm. Wij moeten handelen. Het gaat niet anders. En gauw ook.

Henderson vroeg niet verder, maar haastte zich aan het verzoek van zijn meester te voldoen.

Slechts een paar minuten later keerde hij terug met een klein kistje van marokijn leder.

Met open mond bleef hij op de drempel staan.

Raffles wendde zich glimlachend om.

Hij was nog wel erg bleek, maar zijn ongelooflijke wilskracht deed hem de pijn van zijn wond vergeten.

— Ja James, je zult het wel niet met me eens zijn, maar er staan grote belangen op het spel. Geef mij het kistje maar eens.

Hoofdschuddend zette Henderson het kistje met de geneesmiddelen voor zijn meester op de tafel.

Raffles nam er een klein flesje uit, gevuld met geelachtig gekleurde vloeistof, ontkurkte het en liet er enige druppels van in een half met water gevuld glas vallen.

Hij ledigde het glas en bijna onmiddellijk vertoonde zich weer enige kleur op zijn wangen.

Toen wenkte hij Henderson naderbij te komen.

— Hier is verbandwatten en in dat flesje vind je ether.

Was de wond goed uit en maak 'n nieuw stevig verband. Zodra je daarmee klaar bent, ga je onmiddellijk naar het naastbijzijnde postkantoor en zend een telegram aan mijnheer Brand, die ongetwijfeld in grote ongerustheid zal verkeren.

— Wat moet ik hem seinen, mylord?

— Zeg hem dat mij een klein ongeluk is overkomen en dat wij morgenochtend zo vroeg mogelijk met de auto vertrekken.

— Wat? riep Henderson verschrikt uit zoudt gij werkelijk voornemens zijn, morgen al op reis te gaan?

Raffles maakte een afwerend gebaar.

Henderson begreep maar al te goed dat tegenspraak hem niet zou baten.

— Gij zult mij in ieder geval wel veroorloven, mylord, zei hij, dat ik u naar uw slaapkamer breng en er mij met eigen ogen van overtuig, dat gij goed en wel in bed ligt?

Raffles keek zijn trouwe bediende glimlachend aan.

— Sta je daar zo op?

— Ja, mylord, daar ben ik zeer op gesteld, antwoordde Henderson. Ik heb het al gezien dat gij zeker niet van plan bent u ter ruste te begeven. Gij wilt zeker gaan werken. Maar dat zal ik niet toestaan. Gij hebt volstrekt rust nodig en het is bijna twee uur in de nacht.

Met een vlugge beweging stond Raffles op, trad op hem toe en legde hem de hand op de schouder.

— Het spijt mij, dat je mij doorzien hebt en dat ik je moet teleurstellen, maar ik heb inderdaad nog wat te werken.

Ik heb een geheim document in mijn bezit en het is van groot belang dat ik het zo spoedig mogelijk tracht te ontcijferen.

— Maar kan dat niet tot morgen wachten? drong Henderson aan.

— Onmogelijk James, maar ik be-loof je dat ik in ieder geval nog een paar uur nachtrust zal nemen. Ben je nu tevreden.

— Het zal wel moeten, riep hij op klagende toon. Als gij eenmaal iets in het hoofd hebt gezet, kan men het er niet met tien paarden uitkrijgen.

Raffles stak zijn arm door die van zijn trouwe chauffeur, en deze voelde aanstonds aan de lichte druk, dat de toestand van zijn meester reeds een grote verbetering had ondergaan.

Zij verlieten het kleine vertrek, gingen de trap af, en staken het grote park door.

Tien minuten later zat Raffles met het hoofd in beide handen over het geheimschrift gebogen, hetwelk ruim negen eeuwen geleden opgesteld was

door de Franse vazal van Willem de Veroveraar.

Henderson, die zich niet had willen laten verjagen zat in een hoek met de armen over elkaar geslagen en met

de ogen op zijn meester gevestigd.

Er was in het vertrek niets anders te horen dan het vlugge krassen van de pen over het papier, als Raffles een aantekening maakte.

HOOFDSTUK IX

VERKLARINGEN

De volgende ochtend omstreeks zeven uur, reed een grote grijsgelakte Rolls Royce in snelle vaart over de brede verkeersweg die van Londen naar Dundee voert.

Henderson zat achter het stuurwiel en Raffles had binnen in de wagen plaats genomen.

Hij gevoelde zich zeer opgewekt.

Na een uur onafgebroken gepeins was hij er in geslaagd de sleutel te vinden van het niet al te moeilijke geheimschrift.

Er werd zo snel gereden, dat de auto reeds om half drie in de namiddag kon stoppen voor het logement Glenmore, waar Charles Brand en Douglas Grenfell hun toevlucht hadden genomen.

Nauwelijks had de jonge man de twee signalen van de auto vernomen, of hij kwam naar buiten snellen, en had zijn vriend aan de borst gedrukt.

— Wat een geluk, dat je er bent, ik heb in een grote ongerustheid verkeerd, zei hij. Ik ben niet eerder gaan slapen, dan nadat ik het telegram van Henderson had ontvangen.

Raffles glimlachte flauwtjes.

— Ik kon er niets aan doen; het is anders gelopen, dan ik gedacht had. Hoare mag vooral zijn bediende op prijs stellen, want dat is een zeer bekwaam man, die goed met vuurwapens weet om te gaan.

Met deze woorden bukte Raffles zijn hoofd een weinig en liet Brand de wonde zien, die door een ronde pleister bedekt was.

Ofschoon hij zijn vriend gezond en wel voor zich zag, slaakte Brand toch een kreet van schrik.

Raffles hief met een kalmerend ge-

baar de hand op.

— Het had werkelijk niet veel te betekenen, amice; het was niet veel meer dan een schampschot, ik moet echter bekennen, dat het lot mij gunstig was.

— Je gevoelt je dus geheel hersteld?

— Ik gevoel mij zo fris als een hoentje.

— En het document?

Raffles klopte op zijn binnenzak.

— Het document is veilig hier opgeborgen.

— En heb je het weten te ontcijferen?

— O, ja. Het was niet erg moeilijk, maar wij spreken er aanstonds wel over. Ik geloof dat onze vriend Douglas daar aankomt.

Inderdaad kwam de jonge ingenieur op dat ogenblik uit het logement naar buiten en liep op de auto toe.

— Ik heb hem wat te vertellen, dat hem niet weinig zal verrassen, zei Raffles.

Grenfell was nu de auto genaderd en stak Raffles met een hartelijk gebaar de hand toe.

— Ik ben blij, dat gij weer zijt teruggekeerd en naar ik tot mijn blijdschap zie, geheel gezond, zei hij.

Brand wendde zich glimlachend naar hem om.

— Gij zult zeker wel willen bekennen, dat gij gister nacht even ongerust waart als ik, zei hij.

— Wat is dat? riep Raffles verontwaardigd uit. Zijt gij dan niet bijtijds naar bed gegaan?

— Ik kon niet, hernam de jonge man. Mijnheer Brand was zelf in zulk een staat van opwindning over uw wegblijven, dat het mij onmogelijk was, hem

alleen te laten en kalm te gaan slapen.

Onder het spreken was Raffles uit de wagen gestapt en de drie mannen gingen het logement binnen, terwijl Henderson de auto ging parkeren.

Zij begaven zich aanstonds naar de slaapkamer, welke Raffles en Brand gezamenlijk bewoonden.

Grenfell wilde zich zwijgend terugtrekken, maar Raffles weerhield hem met een gebaar.

— Neen, gij moogt niet weggaan, zei hij, terwijl zijn ogen schitterden. Ik heb u namelijk enige mededelingen te doen die u misschien wel wat zullen verbazen.

De jonge man had verwonderd toegeluisterd en nam plaats in de stoel, die Raffles hem had toegeschoven.

Nadat hij een sigaret had opgestoken, keek de Grote Onbekende hem enkele ogenblikken zwijgend aan.

Toen begon hij:

— Gij moet mij nu eerst eens vertellen of gij gisteren een bezoek hebt gebracht aan Dolly Dickins?

De jonge ingenieur knikte bevestigend.

— Dat heb ik, mylord, luidde het antwoord, ik had echter geen minuut eerder moeten komen, want zij en haar tante waren juist teruggekeerd van een reis naar Londen.

— Vondt gij dat niet merkwaardig? vroeg Raffles.

— Om u de waarheid te zeggen, mylord, kon ik mij niet voorstellen wat zij toch wel in Londen hadden te verrichten.

— Toen hebt gij er natuurlijk naar gevraagd?

— Ja, mylord, maar Dolly wilde het mij niet zeggen.

— Toen hebt gij natuurlijk aange drongen.

— Dat kunt ge u wel voorstellen. Daar ik echter zag, dat haar mijn aanhouden mishaaide, heb ik haar niet verder willen lastig vallen. Maar ik verzeker u, dat ik voornemens ben, het daarbij niet te laten.

— Welnu, mijn waarde Grenfell, gij behoeft verder geen moeite te doen, want ik zal u zeggen wat uw meisje

te Londen heeft uitgericht.

— Gij, mylord? riep Grenfell verwonderd uit. Gij hebt haar dus gezien en gesproken?

— Noch het een, noch het ander. Ik heb echter wel iemand gesproken, die met haar in betrekking heeft gestaan.

— En wie was dat? riep de jonge ingenieur uit. Voor zover ik wist, heeft Dolly geen kennissen te Londen.

— Kom, ik zal u maar niet langer in onzekerheid laten, Dolly heeft in Londen een aantal oude boeken verkocht, waarvoor men haar overigens een prijs heeft betaald die veel en veel te laag was, zelfs als men de boeken alleen beschouwt uit een oudheidkundig oogpunt. Want in feite waren deze boeken enige miljoenen waard.

Grenfell keek Raffles met een blik van ongeloof aan.

— Meent gij wat gij daar zegt, mylord? vroeg hij.

— In volle ernst. Ik kan best begrijpen, dat het u verbaast, maar ik zal het u uitleggen.

— Maar waarom verkocht Dolly die boeken?

— Kunt gij dat niet raden? vroeg Raffles op zachte toon. Dan zal ik het u moeten zeggen. Dolly's vader zit in de gevangenis, haar tante heeft het waarschijnlijk allesbehalve breed, de pacht moet niettemin steeds op tijd betaald worden en zo valt het niet te verwonderen, dat het tweetal zich nu en dan in kammervolle omstandigheden bevingt.

Grenfell boog het hoofd.

Raffles raadpleegde zijn horloge.

— Zou zij op dit ogenblik thuis zijn, denkt gij?

— Dat geloof ik wel, mylord.

— Is de hoeve van haar vader telefonisch aangesloten?

— Ja zeker, mylord. De oude Dickins was een zeer vooruitstrevend man.

— Goed. Bel haar dan onmiddellijk op en vraag of zij wegens een belangrijke zaak die haar vader betreft en ook u, onmiddellijk hier wil komen.

Grenfell snelde het vertrek uit en ging in de gelagkamer telefoneren.

Een paar minuten later was hij terug.

— Het is in orde, riep hij ongewekt

uit, zij kan in twintig minuten hier zijn.

Raffles stak nu de hand in zijn binnenzak, nam er zijn portefeuille uit en daaruit een zongvuldig opgerold vergeeld stuk perkament, voorzien van een rood zegel, en met een fijn schrift bedekt.

Onderaan prijkte een aantal handteekeningen, die blijkbaar de echtheid van het stuk hadden moeten bekrachtigen.

Raffles reikte Grenfell het kostbare document toe, en vroeg laconiek:

— Is dit het familiestuk?

De jonge ingenieur wierp een blik op het papier.

Toen slaakte hij een juichkreet en riep:

— Er valt niet aan te twifelen, mylord, dit is het verloren geraakte familiestuk. Ik weet niet hoe ik u moet danken.

Raffles maakte een afwerend gebaar.

— Dat is maar heel goed ook, want ik ben nog niet uitgesproken, zei hij. Als namelijk de schat van Clermons-Tonnerre is teruggevonden, dan zal men die schat, waaruit deze dan ook moge bestaan u moeten afstaan, want gij zijt ongetwijfeld de enige rechthebbende.

Grenfell keek Raffles met wijd geopende ogen aan.

— Het verhaal van die schat is dus geen sprookje? vroeg hij.

— Was het u dan bekend? vroeg Raffles op zijn beurt.

— Er werd in mijn familie herhaaldelijk over gesproken, maar men beschouwde het als een legende.

— Nu, mijn waarde Grenfell, ik geloof u te kunnen verzekeren, dat die legende wel degelijk op waarheid berust. De schat bestaat; ik heb het bewijs in dezelfde zak, waaruit ik zoëven dat document haalde.

— En wilt gij mij niet zeggen, hoe gij de sleutel van het geheim ontdekt hebt?

— Neen, Grenfell, dat zal ik u niet zeggen, en als gij mij dankbaarheid verschuldigd meent te zijn, dan moogt gij mij er ook nooit meer naar vragen. Belooft gij mij dat?

— Als gij het wenst, dan beloof ik het u.

De beide mannen drukten elkaar de hand en op datzelfde ogenblik werd de deur geopend en trad Dolly Dickins schuchter het vertrek binnen, voorafgegaan door de logementhouder, die het jonge meisje de weg had gewezen.

Dolly werd beurtelings bleek en rood toen zij de man gewaar werd, die zij boven alles lief had.

De deur ging dicht.

Raffles en Brand waren beiden opgestaan.

De eerste trad het jonge meisje tegemoet en geleidde haar naar een stoel.

— Ga zitten, Miss Dolly, zei hij, en beschouw ons wat ik u verzoeken mag als de beste vrienden die gij op aard hebt. Wij zijn namelijk hier gekomen met het vaste besluit de onschuld van uw vader aan het licht te brengen.

— Gij zijt zeker Lord Aberdeen van wie Douglas mij gisteren verteld heeft?

— Die ben ik, Miss Dickins, maar wat doet de naam er toe? Gisteren heeft Mr. Grenfell u een vraag gesteld waarop gij niet hebt willen antwoorden. Toen heb ik hem op die vraag geantwoord. Want ik weet wat gij gisteren in Londen hebt gedaan.

Dolly stond verlegen halverwege van haar stoel op, terwijl een blos haar wangen kleurde.

— Dat is heel eenvoudig, mylord. Ons geslacht bezat die boeken reeds eeuwenlang want de familie Dickins is bijna duizend jaren nauw verbonden geweest met de heren van het kasteel daar-ginds, hun kinderen kwamen met de onze spelen, en brachten vaak boeken mee, waarvan zij de waarde natuurlijk niet kenden.

— Ja, het lot houdt er soms merkwaardige kronkelgangen op na, zei Raffles peinzend. Nu ditmaal heeft het dan toch alles ten goede doen keren, want ik heb de kostbare documenten hier en niets weerhoudt ons de schat, die uw aanstaande echtgenoot toekomt, te gaan opsporen.

— Niets, op een kleinigheid na, liet nu Brand's stem zich horen. Wij hebben namelijk helemaal vergeten, dat ook Hoare de plek kent, en dat hij een dag op ons voor heeft.

HOOFDSTUK X

EEN TRAGISCHE ONTKNOPING

De aanwezigen keken elkander ver-rast aan.

Niemand had daaraan gedacht.

Raffles was de eerste die sprak.

— Mijn vriend heeft gelijk, zei hij rustig. Het is niet onmogelijk, dat Ho-are inderdaad met de weinige gegevens die hij heeft, reeds een onderzoek heeft ingesteld. Welnu, dan blijft ons niets anders over, dan een beetje spoed te maken. Wij weten in ieder geval méér dan hij. Laat ons dus aanstonds onze toebereidselen maken.

— Ik ben dadelijk tot uw dienst, mylord, riep Douglas opgewonden uit.

— Waar moeten wij heen? vroeg Brand.

— De schat is begraven ergens aan de oostkust van Schotland, dicht bij het plaatsje Glennfinnan, gelegen aan het noordelijke uiteinde van een dier talrijke, grillig gevormde, lange en smalle inhammen, welke op die kust net zo talrijk zijn als de fjords aan de kust van Noorwegen. Die zeearm heet Loch Sheill en wij zijn hier niet verder van af dan hoogstens zes uur met onze auto. Zijn wij allen gereed? Op weg dan.

Een kwartier later namen allen afscheid van Dolly Dickins, die de inzittenden van de wagen zo lang zij kon nauwafde.

In een grote kist op de bodem van de auto lagen houwelen, lange touwen en zelfs een paar kleine dynamietpatronen, welke door de jonge ingenieur waren verschaft.

Bovendien waren de drie mannen goed gewapend, niet alleen met hun revolvers maar ook met een verdragend geweer.

Uren achtereen klom de auto zonder enig oponthoud langs de wegen omhoog, naar de toppen van het gebergte, hetwelk de grenzen van Schotland omzooit.

Het landschap werd hoe langer hoe woester.

Douglas bewonderde als vakman de

bekwaamheid, waarmede de ingenieurs de grote moeilijkheden te boven waren gekomen, verbonden aan het aanleggen van de weg, die zich in grillige bochten langs de bergen kronkelde.

Eindelijk bereikten de reizigers het stadje Glennfinnan, eigenlijk niet meer dan een groot dorp, vanwaar men een prachtig uitzicht genoot over de Loch Sheill, waarvan de blauwe wateren in het zonlicht glinsterden.

Zij gebruikten de maaltijd in een der beide grote logementen en daar maakten zij hun veldtochtplan op.

Daar er in deze streken wel eens meer bergtoeristen kwamen, verwekte het in het geheel geen opzien, dat de reizigers er spoedig op uit togen, beladen met hun touwen en houwelen. Het spreekt vanzelf, dat ook nu Henderson van de partij was.

Raffles die zijn geheim document nog eens goed bestudeerd had, trad als gids op.

Na een uur klimmen hadden de vier mannen een plek bereikt, die wel geheel uitgestorven scheen.

Heinde en ver was geen levend wezen te zien.

Rondom verhieven zich bergtoppen en pieken zo hoog dat sommigen met eeuwigdurende sneeuw bedekt waren.

Heel in de diepte stroomde het water van de zeearm.

Raffles raadpleegde de kaart, welke hij die nacht nog vervaardigd had. Hij wierp een blik om zich heen en zei:

— Hier moet het ergens zijn. De plek leent zich ook bij uitstek tot het verbergen van een schat, want overal ziet men holen en spelonken, die als het ware zijn voorbestemd, voor zulk een doel.

Hij wierp weer een blik op zijn schets en vervolgde:

— De man, die de schat eeuwen geleden heeft begraven, spreekt van de tweede plek aan de rechterhand, als men met

de rug naar de zon gaat staan, een uur voor zij ondergaat, in het zomer jaargetijde. Welnu, wij zijn midden in de zomer en over zeventig minuten moet de zon onder de kim dalen.

Raffles plaatste zich zoals 't geheime document aangaf en wees toen een hoge piek aan, die zich aan zijn rechterhand verhief.

— Die moet het zijn, zei hij. Vooruit, vrienden, wij hebben niet veel tijd te verliezen, want over een uur is het donker!

De vier mannen begaven zich op weg, en volgden een smal pad, dat blijkbaar door de natuur gevormd was, en waarlangs misschien vele eeuwen geleden de leenheer van Willem de Veroveraar gegaan was, toen hij in het geheim zijn schatten ging begraven, in de hoop ze later weer te kunnen terughalen, een hoop, waarin hij bedrogen werd door de loop, die de gebeurtenissen in die roerige tijd namen.

Aan hun voeten gaapte een diepe afgrond, en rechts van hen verhief zich de steile rotswand.

Na een half uur hadden de vier mannen de tweede piek bereikt. Hier raadpleegde Raffles nogmaals zijn schets-tekening.

Reeds was de zon achter de bergtoppen verdwenen, en de ravijnen werden vervuld van een vage duisternis, die aan het landschap een geheimzinnige sfeer gaf.

— Het moet aan de overzijde van deze piek zijn, zei Raffles eindelijk. Het document laat daaromtrent geen twijfel. Ik vermoed dat de schat begraven is in gindse spelonk, waarvan wij hier de ingang vaag kunnen onderscheiden.

Raffles wees op een opening in de tegenoverliggende rotswand, die op ongeveer honderd meter van de vier mannen gaapte.

Maar plotseling slaakte Henderson, die scherpe ogen had, een luide kreet.

— Wat is er James? vroeg Raffles.

— Ik zie iets bewegen aan de ingang van de spelonk mylord, antwoordde Henderson. Ik geloof dat ik mensen zie.

— Je hebt gelijk, riep Raffles uit. Men is ons voor geweest.

Inderdaad, voor de ingang van het hol, dat zich ongeveer ter halver hoogte van de rotswand bevond, werden nu twee mannen zichtbaar, die blijkbaar met moeite iets naar buiten sleepten.

Henderson keek scherper toe.

— Ik geloof, dat het Hoare is, zei hij. En de man die bij hem is, moet de bewuste bediende zijn, die...

Raffles legde de chauffeur met een snelle blik het zwijgen op.

Henderson begreep, dat hij zich bijna versproken had en vervolgde vlug.

— En ik zie ook een lang touw afhangen, dat zeker aan een rotsblok boven op de berg is vastgemaakt. Het einde ligt opgeschoten op het smalle rotspad voor het hol.

Henderson had goed gezien.

Het touw, waarlangs de twee mannen naar beneden waren geklommen was veel langer dan nodig was en lag opgerold op het rotspad, en de twee schatzoekers waren ongetwijfeld Hoare en zijn bediende.

— Er is een ding, dat ik niet goed begrijp, zei Douglas stil. Hoe komt die vent er bij, zijn knecht bij zulk een werk te gebruiken, die daardoor zijn geheim moet kennen?

— Daar denk ik ook juist over, zei Raffles. Nu, wij zullen het wel te weten komen. Maar laten wij ons nu verbergen, want ik wil niet dat zij ons nu reeds zien.

De vier mannen verborgen zich achter een rotsblok, en keken door een spleet naar het hol, waar de schat verborgen was.

De twee mannen daar beneden konden hun toch niet ontkomen, want zij moesten langs dezelfde weg terugkeren die zij zelf gevolgd hadden.

Nu zagen zij Hoare naar buiten komen een zware zak achter zich aanslepend.

De bediende volgde hem, een kistje dragend, dat hij op de smalle rotsrichel neerzette.

Daarop verdwenen beiden weer, om even later terug te keren met een nieuwe vracht.

Zij deden dit nog twee malen en nu scheen alles naar buiten te zijn ge-

bracht.

Maar plotseling geschiedde er iets onverwachts.

Hoare was bezig met het touw, waarlangs de twee mannen weer naar boven moesten klimmen, toen de bediende, die achter hem had gestaan, hem onverhoeds van achteren besprong.

Ondanks de afstand konden de vier mannen achter hun rotsblok de kreet horen, die de aangevallene slaakte.

Hij richtte zich op, en tastte naar zijn zak.

Er ontstond een geweldige worsteling op het smalle rotspad, dat ternauwernood een meter breed was.

De bediende had zijn beide armen om het lichaam van zijn meester geslagen en trachtte hem naar de rand van de afgrond te dringen.

Hoare verdedigde zich met de moed der vertwijfeling, daar hij zeer goed scheen te begrijpen dat het om zijn leven ging.

Maar zijn voet raakte verward in de hoop touw, die voor de ingang van het hol lag...

Hij struikelde... er klonk 'n gil, maar de vier verborgen mannen moesten dit ontzettend schouwspel machteloos aanzien.

Toen... stortte Hoare ruggelings in de afgrond.

Maar zijn voet bleef haken in een lus, die zich aan het einde van het touw bevond.

Met het hoofd omlaag viel hij van een hoogte van veertig meter, tot het touw zich strekte en de ongelukkige met geweld tegen de wand van de rots slingerde.

Een paar stuiptrekkingen... en het lichaam bleef, opgehangen aan een voet, bewegingloos hangen, zacht heen en weer slingerend aan het lange touw.

Brand slaakte een dof gebrul van woede en greep zijn geweer, niet in staat, zich langer te beheersen.

Maar Raffles legde hem de hand op de schouder.

— Laat dat, amice, zei hij ernstig. Die man zal zijn gerechte straf niet ontgaan, en misschien zal hij ons nog iets kunnen zeggen, dat ons te pas kan komen.

men.

Met een gebaar van teleurstelling liet Brand het geweer zakken.

De bediende had een blik over de rand van de afgrond geworpen, en bevestigde daarop een der zakken op zijn rug, greep het touw, en begon naar boven te klimmen, waarbij hij zich bediende van de knopen die op geregelde afstanden in het touw waren gemaakt.

Het duurde bijna een kwartier, voor hij de bovenste rand van de rotswand had bereikt.

Daar bleef hij even staan, wierp nogmaals een blik op het levenloze lichaam aan het uiteinde van het touw, veegde zich met de hand over het voorhoofd, en aanvaardde met snelle schreden de terugtocht.

— Opgelet, vrienden, zei Raffles. Niet schieten, voor ik het zeg. Wij moeten hem levend in handen zien te krijgen. Hij moet hier voorbijkomen, om in het dal te komen. Verberg jullie terzijde van dit rotsblok.

De vier mannen legden zich in hinderlaag, maar zo, dat zij de smalle weg konden overzien, die de man moest volgen.

Blijkbaar was hij zich van geen gevaar bewust.

Toen hij nog slechts enkele schreden van het rotsblok verwijderd was, sprong Raffles met de revolver in de vuist te voorschijn en riep hem 'n donderend «halt» toe.

Aanstands volgden de anderen zijn voorbeeld.

De bediende slaakte een schorre kreet, en werd doodsbleek.

Hij scheen te willen vluchten, maar dadelijk zag hij de onmogelijkheid daarvan in.

Langzaam, met gebogen hoofd, kwam hij naar de vier mannen toe.

— Laat die zak vallen, beval Raffles op korte toon.

De man gehoorzaamde, en Raffles opende de zak, die eeuwen in de rots verborgen was geweest en haalde er een aantal kleinere zakken uit.

Hij deed ze weer in de zak, en reikte deze uit aan de jonge taganleur.

Daarop vestigde hij zijn doorborende ogen op de bediende, die als verlamd voor hem stond en zei:

— Wij hebben alles gezien, je bent een lafhartige moordenaar. Maar voor wij je aan de politie overleveren, moet je ons zeggen, in welke verhouding je tot de man stond, die je zoëven van het leven hebt beroofd. Ben je zijn medeplichtige?

De man schudde ontkennend 't hoofd.

— Neen, zei hij op doffe toon. Maar ik kende zijn geheim. En ik had gedreigd dat ik alles bekend zou maken, als hij mij niet als bediende bij zich hield, tot hij het document zou hebben gevonden. Ik was bediende bij Lord Fitzclarence, en in de nacht van de moord was ik toevallig op, daar ik door hoofdpijn geplaagd werd. Ik heb de worsteling gehoord en het lijk van de vermoorde gevonden, in de tijd, dat Hoare het geroofde goed ging begraven.

— Dus, zei Raffles met een sissende klank in zijn stem, je hebt toegelaten, dat een onschuldige veroordeeld werd. Je zoudt verdienen, dat men je op jouw beurt in de afgrond gooide. Boeit hem, zo wendde hij zich tot Brand en Henderson, die de ellendeling vol walging

aankeken.

In een ogenblik waren de armen van de man op zijn rug gebonden.

Henderson nam het uiteinde van het touw stevig vast, en zei:

— In orde, mylord. Nu kan hij niet meer ontkomen.

— Bewaak hem dan hier, dan zullen wij het overige van de schat naar boven brengen.

Terwijl Henderson de gevangene met zijn revolver bewaakte, verwijderden de drie overigen zich. Raffles en Brand daalden langs het knopentouw af en bonden er de zakken en de kist aan, die daarna door Douglas werden opgetrokken.

Spoedig waren zij weer boven en nu werd de terugtocht aanvaard.

Nog diezelfde avond legde de bediende een volledige bekentenis af, en een kwartier later was Owen Dickins op vrije voeten gesteld.

Het is onmogelijk de vreugde te beschrijven, die er in de kleine pachtswoning heerste, waar Dickins dadelijk weer zijn intrek nam.

Raffles, Brand en Henderson waren echter reeds lang van te voren weer naar Londen vertrokken...

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

De Dubbelganger

Een kast vol **WILD-WEST-BOEKEN**

15 BUITENGEWOON SPANNENDE
WILD-WEST BOEKEN
VAN f. 81,— VOOR f. 44,²⁵
Betaalbaar met **SLECHTS** f. 5,— of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND DE BESTE BOEKEN
UITGEKOZEN VAN DE KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Deze bijzondere serie bestaat uit : 1. Geen vrede in Texas — 2. Rancho Bonita, beide door Denver Bardwell — 3. Met haat in zijn hart — 4. De rode sombrero — 5. Voortvluchtig, alle door Clem Colt — 6. Revolver-dokter — 7. De dubbelganger — 8. Strijd in Santa Fé — 9. Moord in Powder Valley, alle door Peter Field. — 10. Bandieten-temmer — 11. De wet van de strop — 12. Schurkenstreken, alle door Gladwell Richardson — 13. Bandieten van het Brush District — 14. Water-oorlog — 15. Prikkeldraad, alle door Ch. H. Snow.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 3000 pagina's.

Deze boeken kostten fl. 81,—, nu **VOOR SLECHTS** fl. 44,²⁵, desgewenst betaalbaar met fl. 5,— of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van onderstaande bon.

BON Ondergetekende verzoekt te zenden de Wild-West-serie 11, geheel overeenkomstig de advertentie. Het bedrag van fl. 44.25 / de 1e term. van fl. ...., is heden overgemaakt / wordt met 40 ct. extra als rembours bij ontvangst van de boeken betaald. (Doorhalen wat niet wordt verlangd).

NAAM : .....

ADRES : ..... L.L.

Amsterdam
Leidsegr. 108
Tel. 31791
Postr. 60092
Gem. Giro
N 2266